

Ο Τζώρτζ ήταν κατακλυσμός και τα χέρια του έτρεμαν όταν ξεκίνησε με το αυτοκίνητο...

Ξαφνικά με μουστακάκι, που τ' όνομά του θ' άρχιζε από Τ, και Μ. Η προφητεία είχε επαληθευθεί, με το γάμο της με το Τζώρτζ Μπράουν.

Θα του το θυμίζε τώρα και θα πρόσθετε:

— Ξέρεις, η ίδια τσιγγάνα μου είπε πως θα παντρευτώ δυο φορές και πως ο πρώτος μου άντρας θα σκοτωθώ από αυτοκίνητο...

— Έτσι κι' έκαμε πραγματικά, ένα βράδυ που ο Νικ έτρωγε σπίτι τους.

Ο Τζώρτζ γέλασε, αλλά βεδισμένα, γιά να δείξει πως δεν έδινε σημασία. Μά η Έλντα επέμεινε:

— Κι' όμως εγώ ανησυχώ πολύ, Τζώρτζ, κάθε φορά που βγαίνεις με τ' αυτοκίνητο! Τι θα γίνει, αν σου συμβεί δυστύχημα... αν σκοτωθής;

Από τότε, του δόλεγε και του το ξανάλεγε διαρκώς, σε κάθε ευκαιρία. Όταν οι εφημερίδες γράφανε γιά κανένα αυτοκινητικό δυστύχημα, του διάβαζε την ειδηση και του συνιστούσε με υποκριτικό ενδιαφέρον να προσέχη, να φυλάγεται...

— Άλλοτε πάλι τουδινε συμβουλές τί πρέπει να κάνει ένα θύμα αυτοκινητικού δυστυχήματος, γιά να σώσει τη ζωή του. Του εξηγούσε λεπτομερώς τί ένοούσε, με σχέδια και σκίτσα.

Ο Νικ είχε αρχίσει να λυπάται το δυστυχισμένο το Μπράουν...

— Όταν βγαίνανε περίπατο με τ' αυτοκίνητο, οι τρείς τους, η Έλντα έλεγε κάθε τόσο:

— Πρόσεχε πολύ εδώ, Τζώρτζ! "Αν βγαίναμε λίγο απ' το δρόμο, θα σκοτωνόμαστε στο διπλανό βαθύ χαντάκι.

Κι' άλλοτε πάλι:

— Θάταν τρομερό, αν μας συνέβαινε κάτι, αν έσκζε ως πούμε ένα λάστιχο. Με την ταχύτητα που τρέχουμε, δεν θα γλύτωνε κανείς μας!

Όπως ήταν φυσικό, τα νεύρα του Τζώρτζ είχαν τσακίσει. Κάθε φορά που έτοιμαζότανε να βγη μονάχος του με τ' αυτοκίνητο, η Έλντα γαντζωνόταν απάνω του, σαν να μην επρόκειτο να τον ξανδοή πιά.

Έπηρεασμένος απ' όλ' αυτά, ο Τζώρτζ είχε αρχίσει να σωφάρη αδέξια. Ήταν αδύνατο να μη γδάρη κάθε μέρα

Παιχνίδια Της Τύχης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τα φτερά του αυτοκινήτου του, σε μικροσυγκρούσεις μ' άλλα αυτοκίνητα.

Τέλος, μία μέρα, ετοιμασθηκε να φύγη γιά ένα μεγάλο ταξίδι, γιά υποθέσεις του. Η Έλντα του κανόνισε το δρομολόγιο του, έτσι που να σωφάρη πολλές ώρες συνέχεια, χωρίς να σταματά ποτέ να.

Όταν τον αποχαιρετούσε, έκανε σαν μικρό παιδί. Τον αγκάλιασε και τον ικέτευε να μη φύγη.

— Ήξερε καλά ωστόσο πως ήταν απαραίτητο αυτό το ταξίδι που θα έκανε.

— Έχω ένα κακό προαίσθημα! του είπε.

Ύστερα του ώμολόγησε, δίνον πως είχε συμβουλευθή μιά χαρτορρίχτρα, και πως εκείνη της είχε προφητεύει ότι κάποιο πολύ αγαπητό της πρόσωπο θα σκοτωνότανε σε αυτοκινητικό δυστύχημα.

Τελοςπάντων, έκαμε ο,τι μπορούσε, ώστε ναβίαι ο Τζώρτζ κατακλυσμός και να τρέμουν τα χέρια του απ' τον ένκευρισμό του, όταν ξεκίνησε...

Πέντε ώρες αργότερα, ένας πόλισμαν την ειδοποίησε πως ο άντρας της είχε πέσει θύμα αυτοκινητικού δυστυχήματος. Την κύτταζε με συμπόνια, όταν, ύστερα απ' την εισαγωγή αυτή, της εξήγησε πως ο Μπράουν δεν έζούσε πιά.

Είχαν τελειώσει λοιπόν όλα μιά χαρά, όπως τα πρόβλεπε η Έλντα...

Μά όχι! Ήταν και κάτι που δεν το είχε προβλέψει, όταν κατάρτωνε το σχέδιό της.

Την ίδια ώρα, είχαν καλέσει στην αστυνομία το Νικ και του έκαναν ένα σωρό ερωτήσεις.

Η εξέταση του αυτοκινήτου από ειδικούς, μετά το δυστύχημα, είχε αποδείξει πως κάποιο χέρι είχε ξεσφίξει μερικές βίδες, στο σύστημα του τιμονιού! Δεν επρόκειτο λοιπόν γιά δυστύχημα, αλλά γιά έγκλημα!

Κι' ο δράστης είχε αφήσει πάνω στ' αυτοκίνητο τα δακτυλικά του αποτυπώματα.

Σε λίγους μήνες έγινε η δίκη του Νικ Κάμπλ, και καταδικάσθηκε σε θάνατο.

Αυτός ήταν ο ένοχος! Γιατί, μη έχοντας πολλή εμπιστοσύνη στα δυστυχήματα, είχε θελήσει να βοηθήσει την Τύχη, ώστε να μείνη γρηγορώτερα ελεύθερη η Έλντα του.

Ήταν κάτι που δεν το είχε πη ποτέ στην Έλντα και μιά χαρτορρίχτρα η τσιγγάνα...

ΤΖΩΡΤΖ ΜΑΡΒΙΝ

Ο βασιλιάς των διαμαντιών

Μιά συλλογή που αξίζει 20.000.000 δολάρια

Σ' ΕΝΑ δωμάτιο του δευτέρου όρόφου ενός εξαώροφου κτιρίου της 51ης Όδου, στη Νέα Υόρκη, υπάρχει μιά συλλογή πολύτιμων πετρωδίων που θυμίζει τα παραμύθια της Χαλιδιάς. Ανήκει στον περίφημο έμπορο διαμαντιών Χάρρυ Ουίνστον, έρχεται δε δεύτερη σ' όλο τον κόσμο μετά τα κοσμήματα του Βρετανικού Στέματος. Η αξία της υπολογίζεται σε 20.000.000 δολάρια!

Ήστος, ο ιδιοκτήτης της δεν φοβάται καθόλου τους κλέφτες, γιατί έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στα μέτρα ασφαλείας που έχει πάρει. Αν επιχείρηση κανείς να φτάση ως τη συλλογή των πετρωδίων, θα ειδοποιηθί άμεσα και αυτομάτως η αστυνομία, και σ' ελάχιστα λεπτά της ώρας θαχί φτάσει επί τόπου ολόκληρος λόχος από αστυνομικούς!

Πριν από λίγο καιρό, ο Ουίνστον διωγράνωσε μιά έκθεση, όπου παρουσίασε 11 από τα περιφημότερα πετρωδία του, όπως το Διαμάντι Χοπ, το Αστέρ της Ανατολής, κλπ. Ο κόσμος πλήρως άρκετες χιλιάδες δολάρια γιά να τα θαυμάση. Όλες δε αυτές οι εισπράξεις διατέθηκαν γιά το "Ιδρυμα Πολιτισμολογίας".

Ακόμη πιο ενδιαφέρων όμως απ' αυτή τη συλλογή είναι ο άνθρωπος που τη δημιούργησε.

Μπορεί να η κανείς ότι ο Χάρρυ Ουίνστον είχε τα διαμάντια μέσα στο αίμα του... Όταν ήταν 20 χρονών, έμπορεύθηκε μερικά τέτοια πετρωδία με τόσο επιτυχία, ώστε κέρδισε 75.000 δολάρια. Ένας υπάλληλος του του έκλεψε ύστερα όλ' αυτά τα χρήματα. Μά ο Ουίνστον δεν απελπίσθηκε που έμεινε απένταρος... Είχε πάντα «θλυκό» μυαλό, σιδερένια νεύρα, εξυπνάδα και μοναδική ειδικότητα στο εμπόριο των πολύτιμων πετρωδίων.

Σκάρωσε λοιπόν μια ταχυρότατη επιχείρηση: Πρόσφερε δηλαδή 1.000.000 δολάρια γιά να αγοράση τα κοσμήματα κάποιου πλουσιού Αμερικανού που είχε πενάει. Μόλις δέχθηκαν την προσφορά οι εκτελεστές της διαθήκης, ο Ουίνστον πρόσθεσε άλλες 200 χιλιάδες δολάρια, κι' επέτυχε να ανταλλάξη μιά προθεσμία εξοφλήσεως 6 μηνών. Στο μεταξύ, ξαναπούλησε αυτά τα κοσμήματα και μπόρεσε έτσι να τα πληρώσει και να πραγματοποιήση συχρόνως ένα καθαρό κέρδος 125.000 δολαρίων!

Αργότερα έπεισε διάφορες Τράπεζες να την αγορά περιφημων πετρωδίων, όπως τα διαμάντια της βασιλίσσας του Βελγίου ή τα μαργαριτάρια του Χουντίνγκτον.

Κατά την αγορά των κοσμημάτων του δικαστού Έλμπερτ Γκάρου, απέδειξε γιά μιά ακόμη φορά την αθάσητη ικανότητά του στο να εκτιμή με το μάτι το βάρος και την αξία των κοσμημάτων πετρωδίων. Οι συνεταίροι του τα ζεμοντάριζαν, τα ζυγίζαν, τα εξέταζαν με φακούς... και κατέληγαν στο συμπέρασμα πως ο Ουίνστον δεν είχε πέσει έξω ούτε μιά φορά στην εκτίμησή του!

Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος, ο Ουίνστον βρισκόταν με τη γυναίκα του στη γαλλική Ριδιέρα. Είχε δε διασκορπισμένα αρκετά κοσμήματά του σε διάφορους κοσμηματοπώλες, ο' όλη την Ευρώπη. Φυσικά, έσπευσε να τα μαζέψη όλα και να γυρίση στην Αμερική.

Δεν μπόρεσε να τα ασφαλίση εναντίον κινδύνων πολέμου, γιάτι θάρρηπε να πληρώση ένα δανεισμό ποσόν γιά ασφαλίση. Γιά να προφυλάξη όμως τα πετρωδία του απ' τους κλέφτες, λαχ έλαχ, να τον παρακολουθήσουν, τα που μπορούσε να τον παρακολουθήσουν, μεσά στο σκορπισμό στις πιο άπληνες κρύπτες: μεσά στο κούφια τακούνια των παπουτσιών του, στα μολύβια της γυναίκας του, στη φόδρα του παντελονιού του, κλπ.

Η περίπτωση αυτή ήταν μιά από τις ελάχιστες που παραβίασε ο Ουίνστον την αρχή του να μην κρατάει πάνω του ποτέ πολλά χρήματα ή διαμαντικά. Στέλνει τα πετρωδία στον προορισμό τους με συστημένο ταχυδρομικό δέμα, έστω κι' αν πρόκειται γιά την ίδια πιά. Κι' έχει στο πορτοφόλι του τόσο λίγα χρήματα, ώστε του ετοιμάζεται να βγη έξω, ο γραμματέας του γιά να βάλει πάντα στην τσέπη του 1 δολάριο, γιά ναβεί βέβαιος πως θαχί να πληρώση το ταξί που θα πάρη!

Ο Ουίνστον αγαπάει τα ωραία διαμαντικά τόσο πολύ, ώστε στενοχωρείται όταν τα πουλάει.

Δυο προσόντα που τον διακρίνουν κυρίως, είναι η ευρύτητα της σκέψεως και η ταχύτης ενεργείας. Παράδειγμα αποτελεί η παρακάτω ιστορία, που του συνέβη εδώ και λίγα χρόνια.

Είχε τότε στην κάσα του μιά σφραγισμένη κασετίνα, που περιείχε ένα διαμαντένιο κολλίε. Πάνω στη σφραγίδα υπήρχε η υπογραφή ενός παραγωγού του Χόλλυγουντ, σαν έγγυος της συμφωνίας του με τον Ουίνστον να αγοράση το κολλίε έκείνο γιά 100.000 δολάρια, μόλις θα τελείωνε το γυρίσμα μιάς καινούργιας ταινίας του.

Κάποια μέρα όμως, ένας αντίπρόσωπος του Ουίνστον στην Καλιφόρνια τον πήρε στο τηλέφωνο και του ανέγγειλε με ταραχή πως ο παραγωγός χρηματοδοτούσε το νέο φιλμ του ενεχυρίαζοντας διαμάντια.

— Έμαθα ακόμη πως είναι έπιδεξιότατος έρασιτέχνης ταχυδακτυλουργός! πρόσθεσε ο αντίπρόσωπος. Ίσως να κλέψω το κολλίε, αντί να το βάλω μέσα στην κασετίνα!

Ο Ουίνστον βρέθηκε τότε σ' άμπα-νιά. Αν έσπαζε τη σφραγίδα της κασετίνας, θάταν σαν να χαλούσε τη συμφωνία, κι' ο παραγωγός δεν θαχί πιά υποχρέωσι να αγοράση το κολλίε.

Ευτυχώς, είχε μιά έμπνευσι! Πήγε την κασετίνα σ' ένα οδοντοίατρο, που διέθετε μηχανήμα ακτινογραφίσεως! Η εξέτασή της λοιπόν με τις ακτίνες απέδειξε πως ήταν αδειανή!

Τ' άλλο πρωί, ο παραγωγός έλαβε ταχυδρομικώς την κασετίνα, σφραγισμένη πάντα, κι' ένα γράμμα του Ουίνστον που του έλεγε: «Σας παραδίδω το κολλίε και δέχομαι να μου το πληρώσετε αργότερα, όταν τελειώσετε το φιλμ σας, κατά τη συμφωνία μας».

Ο παραγωγός κατάλαβε τον ύπαι-νμό. Κατάρθηκε λοιπόν να πάρη πίσω το κολλίε, που το είχε πραγματικά ενεχυρίασει και να το επιστρέψη στον Ουίνστον. Άλλα διέλυσε ύστερα τη συμφωνία κι' άρνήθηκε να το αγοράση.

Ο Ουίνστον είχε διαώσει το κολλίε του και μάλιστα μ' ευγενικώτατο τρόπο. Ήστος, δεν είναι καθόλου βέβαιος αν ενεργήσε σωστά σ' αυτή την περίπτωση. Γιάτι το φιλμ σημείωσε μεγάλη επιτυχία, και συνεπώς με τα κέρδη του θα μπόρουσε, ο παραγωγός να αγοράση το κολλίε, κι' ο Ουίνστον θα κέρδιζε απ' αυτή τη δουλειά 100.000 δολάρια!

Το εξωτικό αυτό ινδικό κόσμημα, από διαμάντια και μαργαρίδια, που βρίσκεται τώρα στην κατοχή του Ουίνστον, είχε προσφερθή σε μιά χορεύτρια από ένα μαχαρά για του 13ου αιώνα.

Μερικά απ' τα πιο ενδιαφέροντα μοντέρνα κοσμήματα της συλλογής του Χάρρυ Ουίνστον. Το εκριβότερο απ' όλα είναι το κολλίε που βρίσκεται στη μεση. Έχει 392 διαμάντια, κι' η αξία του υπολογίζεται σε 81.000 δολάρια περίπου—έκτος του φόρου.

δα και χαρι τέσσερα άπανωτά εμπόδια.

«Πώς μπορεί ποτέ να δημιουργηθεί στενή έπαφση ανάμεσα σε μια έμποδιστρία κι ένα σφαιροδόλο;» συλλογίστηκα.

Και, χωρίς τόν παρασικρό δισταγμό, τόν γύρισα στο δρόμο μετ' εμπόδιών, μόνο και μόνο για νάχω την ευκαιρία να προπονούμαι μαζί με τή Λιλικά.

Τά πάρα κάτω ήρθανε μόνα τους. Ο αντίπους της Σοφίας Λόρεν — η Θοδώρα ντέ! — πήρε άναγκαστικό άπολυτήριο. Κι' η Λιλικά κι' έγω, χαίρουμαστε τόν άθλητικό έρωτά μας — άνευ εμπόδιών, ελτυχώς.

Άλλά ό δαίμονας καρδοκούσε πάντα, για να μη μ' αφήσει να στεριώσω ούτε σ' αυτό τό άθλημα. Και, παρατώντας σύζυγα τά εμπόδια, άρχισα να έπιπιδεύωμαι στους δρόμους ημιματοχής, που ήταν τό φόρτε της Εύαγγελίας.

Έν τω μεταξύ, όμως, είχα ύποσχεθεί γάμο στη Λιλικά. Και μόνον ό Θεός κι' ή ψυχή μου ξέρουν πώς πήδηξα αυτό τό παλούκι —παρντόν! — τό εμπόδιο ήθελα να πώ.

Δυό μήνες αργότερα έγιναν έλτης επί κοντώ, γιατί αυτό τό άγώνισμα συνάρπαξε τήν Πόπη. Έπειτα βρόντηξα κάτω τόν κοντό που δεν πολυλογιζόμουν της Νίτσας, και βάλθηκα να σκαλίσω τριπλούν και εις ύψος.

Όπως αντίλαμβάνεσθε, ένεκα που τυγχάνει να έχω ευαίσθητη καρδιά, κατάστρεψα μ' αυτές τις αλλαγές τήν καρριέρα μου. Και μόνον ύστερα από άρκετά χρόνια —για τήν απόδεικα πριν από δέκα μήνες— δόθηκα, κατά πόες λένε, νού και σώμα παντοτεινά κι' όριστικά σ' ένα άγώνισμα, στους δρόμους άντοχής.

Και τό περίεργο είναι ότι αυτό τό κατόρθωμα δεν όφειλεται στόν φλογερό έρωτά μίας γυναίκας, αλλά στη συγγενική άγανάκτηση του θείου μου τού Άριστειδή, που βαρέθηκε ό χριστιανός να με χαρακτησιάζει τώσον καιρό, για να δοξάσω τάχα τό σσί μας και τήν Έλλάδα, θριαμβεύοντας στους Όλυμπιακούς — τρομάρα μου!

Και μ' ένα ισχυρό μέσο που διέθετε, με διάρισε ταχυδρομικά διανομέα, όχι τόσο για τό μισθό, λέει, άλλα για να μπορέσω, αλόγιστα ποδαρόδρομο όλη τήν Άθήνα, να προπονηθώ καλά για τόν Μαραθώνιο, λέει.

Τώρα αλήθεια λέει, ψέματα λέει, ποιος τόν ξέρει. Κι' όπως είναι και χειροδύναμος ό μπάρμπα μου, δεν τολμά να βγάλω τσιμουδιά, γιατί έκανα τή βλακεία να μην άσχοληθώ καθόλου με τήν πυγμαχία!...

Γ. ΓΙΑΝ.—

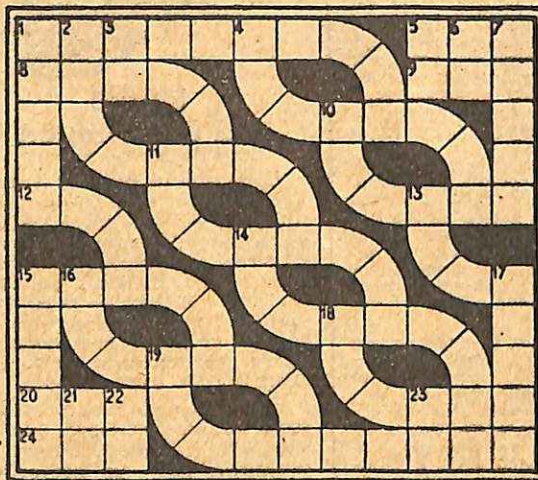
Ο «βασιλεύς» των πορτοφολιάδων

Στό Τόκιο, συνελήφθη ό «βασιλεύς» των πορτοφολιάδων Ζοκίσι, ηλικίας 81 χρόνων, τή στιγμή που έκελε τό πορτοφόλλι ένος διαβάτου. Τό δικαστήριο τόν καταδίκασε σέ φυλάκιση έξη μηνών. Σημειώτεον ότι έχει καταδικαστεί άλλες 37 φορές στό παρελθόν για κλοπή. Ο Ζοκίσι δήλωσε ότι, μετά τήν έκτιση τής ποινής του, θα... συνεχίσω τό έπάγγελμά του.

Παιχνίδια

Καμπυλόγραμμα

Στό σταυρόλεξο αυτό, έκτός των λέξεων που θα τοποθετήσετε όριζοντίως και καθέτως, μερικές θα τοποθετηθούν μέσα στις καμπύλες γραμμών. Η τοποθέτησις τής λέξεως θ' άρχισή πάντοτε από τήν ένδειξη 1.

τε από τό σημείο όπου βρίσκεται ό αριθμός. Για να σας διευκολύνουμε παρασέτομε μέσα σε παρένθεση, τόν αριθμό των γραμμάτων τής κάθε ζητούμενης λέξεως.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 5) Τό μικρό όνομα πολλών Γάλλων και Άμερικανών ήθοποιών (3).
- 9) Έπώνυμον συγγραφέως έργων φρίκης (3).
- 20) Τό μικρό όνομα ήρωος παλαιών αστυνομικών μυθιστορημάτων (3).
- 24) Μπέλ...: Περιφημο γαλλικό μυθιστόρημα (3)

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Τεράστιος (5).
- 3) 75 (2).
- 6) Όμορφα φωνήεντα (2).
- 7) Άρχηγός Ιστορικής επανάστασεως (5).
- 15) Πρωτεύουσα νησιού τής Αμερικής (5).
- 17) Διάσημος Γάλλος συγγραφέας και φιλόσοφος (5).
- 21) Μισό τραύ (2).
- 22) Άρχη έρωτησεως (2).
- 23) Αριθμητικών (2).

ΣΤΙΣ ΚΑΜΠΥΛΕΣ

- 1) Γάλλος συνθέτης μελοδραμάτων (10).
- 2) Ιστορία που άναπτύσαν τήν μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα (9).
- 4) Λυχνία έλαιου (Ιταλ.) (8).
- 8) Γυίος του Πριάμου και τής Έκάθης προικισμένος με μαντική δύναμη (6).
- 10) Τό σύνολον του κόσμου (6).
- 11) Βιελικό ποτάμι (8).
- 12) Στρατιωτική μονάς (4).
- 13) Πάχος, λίπος (4).
- 14) Γίνεται ώρατα κομπόστα (9).
- 15) Άνατολικό τραγούδι (6).
- 16) Κατάπτωσις (μετ.) (8).
- 18) Τήν χρειάζεται ό ασύρματος (6).
- 19) Προστατεύει ένα στρατιώτη απ' τή βροχή (10).

Ποιά από τις τρεις;

Άπό τις τρεις άπαντήσεις που συνοδεύουν καθένα από τις κάτωθι έρωτήσεις μόνον ή μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να τήν βρήτε διαγράφοντας τις δυό άλλες.

- 1) Πόσους κατοίκους έχει ή πρωτεύουσα τής Περσίας, Τεχεράνη; 400.000 — 780.000 — 1.000.000;
- 2) Ποιος έλπε πεθαίνοντας: «Άώρα πρέπει να κοιμηθώ»;
- 3) Ό Βέρντι — ό λόρδος Βύρων — ό Μπετόβεν;
- 4) Τι είναι οι Οινόουσαι;
- 5) Θεότητες τής μυθολογίας μας, άκόλουθοι του Βάκχου, — περιοχές όπου παράγεται άφθονο κρασί — σύμπλεγμα ελληνικών νησίδων;
- 6) Πότε πέθανε ή περίφημη Ρώσισ χορεύτρια

Άννα Παύλοβα;

Τό 1901 — τό 1931 — τό 1951;

- 5) Πόσους περίπου πίνακες ζωγράφισε ό περίφημος Ροδίν;
- 28 — 264 — 1300;
- 6) Με ποιά ψευδώνυμο μας είναι περισσότερο γνωστός ό Ρώσος Τζουγκασβίλι;
- Λένιν — Στάλιν — Γκόρκυ;
- 7) Τι είναι ό λυμφοσμός;
- Μιά νοσική προδιάθεση του όργανισμού — μια υπερβολική τάσις προς έπίδειξιν — Μιά τεχνοτροπία στη ζωγραφική;
- 8) Ποιά έγιναν οι γάμοι του Όθωνος και τής Αμαλίας;
- Στό Ναύπλιο — στην Άθήνα — στη Γερμανία;
- 9) Πόσα χρόνια παρέμεινε ό Όθων στόν ελληνικό θρόνο;
- 15 — 20 — 30;
- 10) Πώς πέθανε ή σύζυγος του Μ. Άλξάνδρου Ρωζάνη;
- Αυτοκτόνησε — πέθανε από φυσικό θάνατο — δολοφονήθηκε;

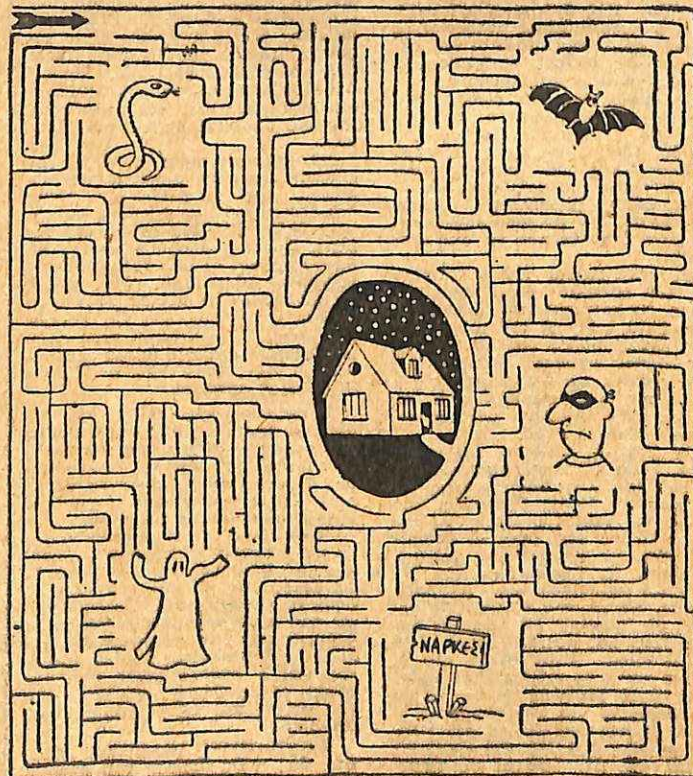
Στοιχειώγριφες

Μεσ' τό δίκτυ μου μικρό πιάστηκε ψαράκι. Άποκεφαλίστηκε κι' έξασφα, να σας χαρώ, σέ μικρό νησάκι μετασχηματίστηκε.

Μικρά προβλήματα

- 1) Τρεις μεγάλες βρύσες τροφοδοτούν συγχρόνως μία δεξαμενή. Η Α και ή Β τήν γεμίζουν μέσα σε 10 λεπτά τής ώρας. Η Α και ή Γ τρέχοντας συγχρόνως τήν γεμίζουν μέσα σε 12 λεπτά και τέλος ή Β και ή Γ χρειάζονται 20 λεπτά για να τήν γεμίσουν. Πόση ώρα θα χρειαστεί ή κάθε βρύση χωριστά για να γεμίσει τήν δεξαμενή αυτή;
- 2) Τό σύνολον δυό αριθμών είναι 55. Ο μεγαλύτερος διαφέρει από τόν μικρότερο μäs διεις 3 για πηλίκον και 3 για υπόλοιπο. Ποιοι είναι οι δυό ζητούμενοι αριθμοί;
- 3) Ποιοι είναι οι δυό συνεχόμενοι αριθμοί των οποίων τά 3/5 του πρώτου προστίθενται στα 3/4 του δευτέρου μäs δίνουν για σύνολο 21;

Λαβύρινθος

Μπαίνοντας στό λαβύρινθο από τήν άνω άριστερά είσοδο, όπου βρίσκεται τό βέλος, ή Ζωΐτσα κατορθώσε να φτάση στό σπίτι της αποφεύγοντας όλα τά επικίνδυνα σημεία: φίδι, νυχτερίδα, κλέφτη, φάντασμα και νάρκες. Μπορείτε να βρήτε ποιο δρόμο άκολούθησε για να πραγματοποιήση αυτόν τόν άθλο; Τό παιχνίδι γίνεται υπό διασκεδαστικό όταν πάρουν μέρος πολλοί παίκτες συγχρόνως.

Οί λύσεις στη σελίδα 98

Άπαγωγές

Άγαπητέ, Έξέ αφορμής τής έπιστολής, που έλαβα από τήν Έρελλη Βλαχοπούλου, θα μιλήσω λίγο για τις άπαγωγές.

Κι' άλλες φορές έχω πη, ότι δεν καταδικάζω τόν έρωτα, όταν έχω σκοπό τό γάμο κι' όταν δημιουργείται έπειτα από μια άλλη λοεκτική τών προτερημάτων που έχει ό καθένας από τους δυό νέους. Συμβαίνει όμως πολλές φορές να παρέμβουν οι γονείς και να μη θέλουν αυτό τό γάμο. Και ξέρετε γιατί δεν τόν θέλουν; Γιατί ή κόρη ή ό γιος έδειξαν περιφρόνηση στα άσπρα τους μαλλιά, στην πείρα τους, στην αγάπη που έχουν για τά παιδιά τους, στις λύπες και στενοχωρίες που υπέφεραν τόσα χρόνια ως που να τά μεγαλώσουν. Αυτό όμως δεν είναι σωστό, δεν είναι ήθικό να κοροϊδεύη τό παιδί τό γονιό του. Ο γονιός πικραίνεται και πολλές φορές λέγει τό «όχι». Έτσι οι δυό νέοι φεύγουν, δίχως να ρωτήσουν κανένα, δίχως να συλλογιστούν ότι οι χάρες και ό ένθουσιασμός τά περάσαν σέ λίγο και θ' άρχισουν να σκέπτονται πιο λογικά, ότι αυτό που έκαναν τους έξευτέλιξε στα μάτια των γονιών τους και των φίλων τους και ότι στο μέλλον τους παρουσιάζονται εμπόδια άυπνρήθηλα. Πώς θα ζήσουν; Και πώς θα φτιάξουν οικογένεια; Άρχίζει έτσι ή στενοχωρία, ό πρώτος καυγάς και τέος ό χωρισμός. Ο νέος άρχίζει να άδιαφορεί για όσα συνέβησαν κι' ή νέα δεν τολμά να παρουσιάσει πουθενά, λόγω τής διαγωγής της...

Αυτά είχα να πώ για όλες εκείνες που δεν συμβουλευόνται προηγούμενους τους γονείς τους και ιδιαίτέρως τήν Έρελλη Βλαχοπούλου.

Άγνώ λουλουδι: Διάβασα δυό φορές τό γράμμα σας για να βρω κάποιο σημείο που να υποπάρω να σας δικαιολογήσω για όσα κάνατε και κάνετε, μα δεν τό βρήκα πουθενά. Άπό έπιπολαότητα σε έπιπολαότητα προχωρείτε έπιμονα. Γιατί; Για να παντρευτείτε; Χάθηκε ό κόσμος; Σας πήραν τά χρόνια και κινδυνεύετε να μείνετε γερνιοκόρη; Ούτε τό ένα ούτε τό άλλο συμβαίνει. Κι' άφού βλέπετε πόσο άσχημα μπλέξατε μ' έναν άνθρωπο, σεις ή άγνή, ή φρόνιμη, συνεχίζετε να εκτίθεσθε. Γιατί; Άν αυτός είχε καλό σκοπό, θα σας έκανε όλες αυτές τις άνηθικες προτάσεις; Δεν θα σας έλεγε έστω και μια λέξη, που να βασίζεστε όλες τις έλπίδες σας; Μην εκτίθεσθε, λοιπόν, πιο πολύ. Περιφρονήστε τον και πητε στην άδελφή σας όσα σας συνέβησαν. Είσαθε, μικρή, όμορφη, μορφωμένη και θα έρθει ένας τίμιος και ειλικρινής νέος και για σας.

Δυστυχισμένη χωριατοπούλα, Μ. Μ.: Έτσι συνή-

Έπιστημονικά Καλλοντικά

LYDIA P

ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ: Για έληρό δέρμα Νο 1. Για κανονικό Νο 2. Για λιπαρό Νο 3. ΚΡΕΜΑ Βιταμίνης Α για κανονικό και έληρό δέρμα. Παλούνι εις τά φαρμακεία. Παρακαταθήκη Σέκερη 4.— Τηλ. 612-450.

οικογένειά σας που κάνει τόσα πολλά όνειρα για σας και για τό μέλλον σας.

Πεθαίνομε άνακατέμετα στο γράμμα σας τις λέξεις: «Τόν μισώ». Και μόνον σας πάλι λέτε: «Πώς μπορώ να σβύσω τή φλόγα που μίσησε, δεδομένου ότι δεν μου έχει κάνει κακό...». Και παρακάτω: «Μετά βίας κρατώ τήν έκδικη». Κρατούμαι μόνον από τόν ευγενή χαρακτήρα, τήν καλή του ψυχή! Έπομένως αυτός ό άνθρωπος όχι μόνον δεν είναι κακός, αλλά τό αντίθετο είναι πολύ ευγενικός και καλός. Τότε; Ποιά βασίζεσθε όλο αυτό τό μένος έναντίον του; Τι σας έκανε ό κακομοίρης; Έγώ... ξέρω τι συμβαίνει, τό διαβάσατε στην πρώτη φράση σας: «Ένα χρόνο τά είχα με κάποιο νέο για τόν οποίο μπορούσα να κάνω και θυσιάζω...». Βλέπετε, λοιπόν, ότι δεν τόν μισείτε έτσι τυχαίως, δίχως καμιά αίτια. Τόν μισείτε γιατί όπως λέτε «τά είχατε με κάποιο νέο». Αυτό τό «είχατε» μαρτυρεί τόν έξευτέλισμό σας έναντί του. Σεις μιά σοβαρή, φρόνιμη νέα δεν μπορείτε να τά έχη μ' ένα νέο. Τόν άρραβωνιάζετε, τόν παντρεύεσθε! Λοιπόν άναθεωρήστε τά αισθηματά σας και τις σχέσεις σας, φέρτε τον κοντύτερα στο σπίτι σας και θα έβτε πως όλο αυτό τό μίσος σας θα μετατραπή σε μια μεγάλη αγάπη.

Ο Έρωτας είναι τό πιο δύσκολο πρόβλημα: «Νυχτες μαύρες και πικρές περνάτε, που τρομάζουν τά όνειρά σας», αυτά μου γράφετε. Και γιατί; Έπειδή αγαπάτε μια κοπέλλα. Σας τρομάζει βέβαια ή άγωνία; Θα σας τήν δώσουν; Τι σκοπό έχουν; Κι' έπειδή φοβάσαστε να τους ρωτήσετε, σεις, ύποφέρετε. Φοβάσαστε. Γιατί όμως; Μήπως έπειδή είσαθε άκόμη 19 έτών; Μήπως έπειδή δεν θα μπορέσετε να τή ζήσετε άν τήν πάρετε; Μήπως τους έμπο-

δισή ή μικρή συγγένεια; Κάτι φοβάσαστε από όλα αυτά και άνησυχείτε. Δεν μπορείτε, όμως και να μένετε σ' αυτή τή φρικτή κατάσταση. Τι άντρας είσαθε; Παρετα λίγο θάρρος: αυτός είναι ό σκοπός μου, τίμιος και καλός, αυτό έχω, θα κάνω τήν κόρη σας ευτυχισμένη. Άν άφρηθούν, ή μισητή δική του, ή μισητή δική σας. Δεν τους έρίσατε, ούτε τους κατηγορήσατε. Άπό κορίτσια όπάρχουν πολλά, κι' όταν φθάση ή κατάλληλη στιγμή, θα παντρευτείτε και σεις. Κουράγιο, λοιπόν, και μην αφήνετε τόν άνδρισμό σας να έξευτελιχτεί!

Μα λά μου, Θεσσαλονίκη: Έκάνε ένα μεγάλο σφάλμα στη ζωή σας να μην εκτιμήσετε τή γυναίκα με τήν οποία ένωθήκατε με γάμο, και τό σφάλμα αυτό σας τό πλήρωσε τώρα μια διεφθαρμένη κοπέλλα... με τήν άχαριστία τής βέβαια. Φθάσατε μέχρι του σημείου να σκεφθήτε τό διαζύγιο. Για ποιά; Γι' αυτήν που μου γράφετε; Κι' έπιμένετε να ενδιαφέρεσθε γι' αυτήν έπειτα από όσα μάθατε και όσα σας έκανε. Με ρωτάτε άν πρέπει να τά ήγτε όλα στο διευθυντή. Ποιά τό όφελος; Κινδυνεύετε να δημιουργήσετε σκάνδαλο εις βάρος σας, και να γελούν αυτοί οι δυό, να γελά ή κοινωνία, να γελούν και οι πελάτες σας, όταν θα τό μάθουν, και να είσαθε βέβαιος ότι θα τό μάθουν, γιατί τίποτα δεν κρύβεται! Έπομένως, έσεις θα ρεζιλεύεσθε για τήν άμέλεια και έπιπολαότητα που δείξατε εδώ και τόσα χρόνια έναντί τής νομίμου συζύγου σας. Τά λεφτά και τό χρόνο που χάσατε για τήν άλλη, άν τά διαθέσατε για τή γυναίκα σας, θα είσατε μια πρώτης τάξεως κυρία στο σπίτι σας και σήμερα δεν θα είσατε μπελαδέες με τήν άλλη. Κυττάξτε, λοιπόν, τό μαγαζί σας και τή γυναίκα σας, και τό πάθημα αυτό άς σας γνήσθημα.

MIPANTA

ΟΠΟΥ Η ΑΠΙΣΤΙΑ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Ο νεαρός βαυβυλούκος κληρονόμος των γερμανικών εργοστασίων Κρούμ, Βαρώνος Χάινριχ φόν Τύσεν, ό οποίος πρό ενός παντρεύτηκε στο Παρίσι τή χορεύτρια Νίνα Ντέρεν (άνω άριστερά) έλήθησε πρό ημερών διαζύγιο, προσάλλοντας ως λόγο τήν απίστία τής συζύγου του. Τό δικαστήριο όμως του Λουγκάνο τήν έλβετίας, που έδικασε τήν ύπόθεση, άποφάνθηκε πως δεν συνήρχει περίπτωση άπιστίας, γιατί ό Τύσεν πρό του γάμου του, είχε άναγνωρίσει στη Νίνα διά συμβολαίου τό δικαίωμα να διατηρήσει και μετά τό γάμο τους τις σχέσεις της με τόν νεαρό Γάλλο ήθοποιο Κριστιάν Μαρκαν και να τού δωρήσει μάλιστα μια Πικάρ κι' ένα χρυσό μπρασάκι με τήν έπιγραφή «Για πάντα δική σου, Νίνα», που έπληρωσε ό τρελλά έρωτευμένος Βαρώνος. Τώρα ό Βαρώνος για να επιτύχη τό διαζύγιο και να παντρευτεί τήν ελκυνόμενη Άγγλιδα άριστοκράτισσα φόντα Κάμπελ, πρέπει να υποβάλει νέα άγωγή και να τήν στηρίξει σε άλλους λόγους, γιατί τήν άφήνει να φύγει και να τήν στηρίξει σε άλλους λόγους.

«Αρρώστο νέο Μ.: Δεν είναι τόσο εύκολη η θεραπεία της περιπτώσεως σας. Πάντως θα φροντίσουμε να κοιμηθείτε σε πολύ σκληρό στρώμα. Πρωί και βράδυ θα κάνετε μια έντονη στην σπονδυλική σας στήλη με μια καλή κολώνια. Να κάμνετε 15 ενέσεις Calcibromine μία την ημέρα ενδοφλέβια ή να παίρνετε πρωί - μεσημέρι - βράδυ, από μία καυταλιά Pasi-neur.

Α. Ι. Κ.: «Η περιγραφή της έκδηλωσης που αναφέρετε στην επιστολή σας είναι λίαν ανεπαρκής για να μου δώση τη δυνατότητα να έχω διάγνωση των αιτίων, που προκαλούν την όλη την έκδηλωση σε οργανισμό 74 χρόνων, όπως είστε. Είναι απόλυτος ανάγκη να έχω υπόψη μου το ιστορικό σας, άλλως η γνώμη μου θα είναι άσφαλής και οι υποδείξεις μου χωρίς τελικό αποτέλεσμα».

Κ. Α. Γ. Μ. π.: «Ένταθα: Εφόσον μένετε στην Αθήνα, θα ήταν προτιμότερο να περνούσατε από ένα γιατρό πρὸς εξέταση. Πρὸς το παρόν, εφόσον δεν σας είναι εύκολον, θα κάμνετε χρήση της σέμε Phyllis σε συνδυασμό με τη Mousse Phyllis και θα μου γράψετε αποτελέσματα».

Δημόσιο υπάλληλο: Θα σας συνδυάσω να κάμνετε και να ωριμάζετε από το σώμα σας, αφού όμως προηγηθεί μια ένδεδειγμένη αναστολή, (δηλ. θα κάμνετε 4-5 ενέσεις βιομοιού ενδομυϊκά και μετά δεκαπενθήμερο θα επαναλάβετε την εξέταση του αίματος). Εφόσον θα είναι αρνητική, θα σας συνιστούσα και πάλι να γινόταν εξέταση του γαλακτοπλάσματος ύστερα. Σε αρνητική περίπτωση θα είστε πιο ήσυχος.

Ελαττωματικό νέο, Ο.: Αισθητικές χειρουργικές επεμβάσεις πάσης φύσεως γίνονται στην Ελλάδα (Αθήνα) σε μεγάλη κλίμακα, με άριστα αποτελέσματα, ώστε να είναι τελείως περιττόν να πάει κάποιος έξω της Ελλάδας για την περίπτωση, που σας ενδιαφέρει. Εγώ βέβαια δεν είμαι σε θέση χωρίς τουλάχιστον να δω την περίπτωση, να σας πω τη γνώμη μου για την αποθεραπεία.

Επαμεινώνδας Αρ.: «Εχω τη γνώμη ότι, αφού θεραπεύσατε τον μόνον σας τόν παθολογία σας, θα προφυλάττεσθε από απότομους ψυχρικούς και γενικούς από κρυολογήματα, ώστε να είναι περιττόν να ζητάτε από ένα γιατρό να σας συμβουλευθεί πώς να προφυλαχθείτε από αυτά. Όσο για τα φάρμακα, μπορείτε να κάμνετε χρήση του Pinal. Evex. Liquid».

Ελένη: Μου ζητάτε να σας πω τη γνώμη μου για την αμυγδαλίτιδα του μικρού σας αδελφού κι αν συμφωνώ για την αμυγδαλεκτομή. Νομίζω ότι θα έπρεπε να έχω υπόψη μου τη διάγνωση του ειδικού (ώτο) γιατρού, που για να υποδείξει την αφαίρεση, σφαλώς θα στηρίζεται σε εύλογο αιτία δικαιολογούσαν την επέμβαση. Έκείνο που μπορώ να σας συστήσω είναι να συμβουλευθείτε έναν παιδίατρο για την αδεινίτιδα.

Ε. Μ. Κ. Π.: Αυτομάτα πολύ, γιατί όπως μου έμολογετε στην επιστολή σας, δεν έχετε την έλικη δυνατότητα να εξακολουθήσετε την ένδεδειγμένη για την πάθησή σας θεραπευτική αγωγή, και δυστυχώς εκεί που μένετε δεν υπάρχουν φιλανθρωπικά ιδρύματα. Είναι ανάγκη να εξακολουθήσετε τη θεραπεία σας πάση θυσία.

Κατεστραμμένη ζωή: Δεν κατάρθωσα παρά την προσπάθειά μου, διαδίδοντας το γράμμα σας, να καταλάβω για ποιο ζήτημα ζητάτε την ιατρική μου συνδρομή. Μου περιγράφετε έλλιπες χιλίες δύο έκδηλωσης για όλα σχεδόν τα μέλη του σώματός, χωρίς να καταλήγετε σε κανένα απόλυτο σημείο επί του οποίου στηρίζομαι να σας πω κάποια γνώμη μου. Και προφορικά ακόμα αν έγινε το ζήτημα, δεν θα καταπομπόμουν.

Υπανότρον Θ. Μ. Κ.: Πρέπει όπως είπατε να εξετασθείτε από γιατρό γυναικολόγο, ο οποίος και θα σας υποδείξει σε θεραπεία που θα έχει τελικά αποτέλεσμα, τα οποία δεν μπορείτε να έχετε, βέβαια, εφόσον ακολουθείτε θεραπεία προερχόμενη από άνευ

Απαντήσεις επιστολών

θυνα πρόσωπα. Μπορείτε μάλιστα να αποταθείτε στο γυναικολόγο του περιοδικού μας.

Ξανθομάλλοσαν Ε. Μ. Δ. Φ.: Είμαι ικανοποιημένος, που συνετέλεσα στη βελτίωση της καταστάσεως, η οποία και σας επανέφερε την ψυχική σας γαλήνη. Όσον αφορά τη φιλία σας, δεν έχει καμιά σχέση ότι είναι μακροχρόνια, ενώ έοικε εσείς να είστε, προέχει μόνο το ζήτημα, αν πρόκειται πραγματικά, περί λησπορίας, όποτε θα κάμη χρήση της Meige Phyllis σε συνδυασμό με την Perle Phyllis.

Κόνηρο Μ. 17: Θα ήταν η γνώμη μου χρήσιμη, αν ήτο δυνατόν να τεθεί υπόψη μου μια πρόσφατη μικροβιολογική εξέταση. Δεν ξέρω κατά πόσον είναι αυτό δυνατόν εκεί που μένετε. Εγώ τη γνώμη ότι η θεραπεία με πενικιλίνη δεν θα επιφέρει βελτίωση της καταστάσεως. Θα παίρνετε 6 σουλφamidες ημερησίως, όποιες βρήτε εκεί.

Α. Α.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Πονεμένη ψυχή, Ένταθα: Μετά παρέλευσις έξι μηνών μπορείτε να επαναλάβετε την προσπάθεια υπό τους εξής όρους: 1) Να γινή η νέου εξέταση του αίματος αμφοτέρων για ρέζους. 2) Γυναικολογική εξέταση για τον αποκλεισμό τυχόν ινωμάτος της μήτρας, και 3) Η λήψη από τώρα κατά τα μεσοδιαστήματα της περιόδου τριών δισκίων την ημέρα εκ του φαρμάκου Caps E-Vita.

Η άμαρτία γεννά τον θάνατο: Η συνήθεια πιθανόν να επέφερε κάποια βλάβη. Νομίζω όμως ότι η απογοήτευσή σας κάνει να μεγαλοποιείτε τα πράγματα. Μια γυναικολογική εξέταση θα εξακαθάρσει την κατάσταση και ασφαλώς θα σας απαλλάξει από την αγωνία.

Μέλλουσα μητέρα: Κατά τα μέσα του πέμπτου μηνός καταπαύουν συνήθως οι έμμηνοι έμετοι της εγκυμοσύνης. Για τη βελτίωση της καταστάσεως σας αναγράφω το φάρμακο Vidox No 1 Flacon, εκ του οποίου θα κάμνετε κάθε μέρα ένα κυβ. έκαστομέτρον δηλ. ένα γραμμάριον. Επίσης στο τέλος

κάθε μηνός θα κάμνετε τρεις ενέσεις, μία ημέρα παρ' ημέρα, εκ του φαρμάκου Amp. Lutol των 10 μλγρ. Η θεραπεία θα συνεχισθεί μέχρι και του πέμπτου μηνός.

Λ. Τ.: Πάτρας: Πράγματι, πρόκειται περί δευτεροπαθούς ωθητικής ανεπαρκείας. Η θεραπεία ήταν ανεπαρκής. Μόνο η μεγάλη κατάρχη δρουνών είναι δυνατόν να βλάψη. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα κάμνετε όχτω ημέρες πρὸς της ανεμενομένης αδιαθεσίας τέσσερις ενέσεις και καθ' έκστην μία, εκ του φαρμάκου Amp. Estro-Proi. Μετά την πάροδο της αδιαθεσίας θα παίρνετε τρία δισκία την ημέρα εκ του φαρμάκου Tabl. Ortonal. Έν συνεχεία δε τρία δισκία την ημέρα εκ του φαρμάκου Caps E-Vita. Η θεραπεία θα επαναληφθεί επί τριμήνον.

Ν. Ζ. Χανιά - Κρήτης: Θεωρώ απαραίτητη την αναστολή μέχρι του πέμπτου μηνός της εγκυμοσύνης. Βοηθητικός για τους έμμησις σας αναγράφω το φάρμακο Vidox (Βιταμίνη Β6) No 1 Flacon από το οποίο θα κάμη 1 c.c. ημερησίως.

Ντορέττα, Θεοπύκνη: Δυστυχώς δεν υπάρχει έλπιδα επουλώσεως και εις επίμετρον πρόκειται περί οργάνου με υποτυπώδη μορφή εμφάνισης, όπως σας είπα δ' γιατρού σας. Το καλύτερο θα είναι νομίζω να φροντίσετε για την αποκατάσταση του οργάνου με χειρουργική επέμβαση και να αποφυγετε τις περιπλοκές των ματαίων εξηγήσεων.

Σωτήρ Α. Μουρ. Β. 38, Πάτρας: Οι δύο έγχειρήσεις και η επακολουθήσασα περιτονίτις προκαλέσαν ασφαλώς συμφύσεις στα έντερα και τις σάλπιγγες. Άμεσος συνέπεια αυτών είναι οι πόνοι που αισθάνεσθε σε όρισμένη στιγμήν. Πρὸς πάσης θεραπείας θεωρώ απαραίτητη να κάμνετε μία σάλπιγγογραφία, η οποία θα μάς καθοδηγήσει για την θεραπεία που πρέπει να υποβληθείτε. Πρὸς το παρόν βοηθητικὰ θα παίρνετε στα μεσοδιαστήματα της περιόδου, τρία δισκία την ημέρα εκ του φαρμάκου E-Vita.

Πέρσα - Δέλτα: Η δέξια σάλπιγγίτις, που περάσατε, επέφερε έκτος των άλλων ενόχλημάτων, και διαταραχή στην όλη λειτουργία των ωθητικών, με αποτέλεσμα

σμα την είς ακανόνιστα χρονικά διαστήματα εμφάνισή και αύξησιν σε ποσότητα της εμμήνου ροής. Θεραπευτικὰς θα υποβληθείτε σε 20 συνεδρίας διαθερμίας και θα κάμνετε τρεις ενέσεις αμέσως μετά την αδιαθεσία και ανά δύο ημέρες μία, εκ του φαρμάκου Amp. Onopiol. Β. των 5 μλγρ. Δεκαπέντε δε ημέρες πρὸς της αδιαθεσίας θα κάμνετε ανά τριήμερον μία ένεσις εκ του φαρμάκου Amp. Neo-Anidronite των 25 μλγρ. Έν όλω τέσσερις ενέσεις. Η θεραπεία θα επαναληφθεί με τις ενέσεις μόνον επί τριμήνον.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟ Σ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Μιά απελπισμένη Π. Χαλκιδική: Η άρρώστειά σας, εκτός του ότι σας κάνει να υποφέρετε, είναι και επικίνδυνη για τη ζωή σας με τις διάφορες τάσεις που έχετε για να σκοταδίσετε. Μέχρι τώρα καθορθώσατε και αντιδράτε. Δεν είναι έδωαιο όμως αυτό και για το μέλλον. Πρέπει όπως είπατε να υποβληθείτε σε συστηματική κλινική θεραπεία και να μην περιορίζεστε μόνο σε λίγα κατευθυντικά του νευρικού συστήματος ή καρδιοτονικά. Οι καταστάσεις αυτές δεν παίζουν και δεν περιμένουν.

Α. Ζ. Ίμβραημία 11, Άλεξάνδρεια: Η θεραπεία, που έγιναν, αποτελούν χροί σε μια τόσο μακροχρόνιο και προχωρημένη ψυχική άρρώστεια. Να εφαρμόσθη άπωθώτως η θεραπεία των ηλεκτροσόκ. Αν κι' αυτά άστοχέσσουν, να γινή η νοσηλνοθεραπεία. Βεβαίως όλα αυτά θα γίνουν σε κλινική. Κάθε προσπάθεια προς άλλη κατεύθυνση είναι άπωλεια πολυτίμου χρόνου και ματαιοπονία.

Μιά μητέρα, Ένταθα: Κατ' αρχήν πρέπει να φύγη από τη μέση το μικρό περτέιον. Αν αείτα του είναι οι αμυγδαλές, πρέπει να βγούν όπως είπατε. Υπάρχει να ευαίσθητο νευρικό σύστημα. Πρέπει να δώσουμε όλους τους παράγοντες, που βλέπουν, που κατά κάποιον τρόπον ενεργούν σ' αυτό δυσμενώς. Μαζί με μια εξέταση αίματος, να γινή και παρυστολογική κοπράνων. Με τα εύρηματα στα χέρια να έπισκεφθείτε τον νευρολόγο της εμπιστοσύνης σας. Οι φόβοι σας είναι κάπως υπερβολικοί.

Χριστοδούλου, Κύπρος: Τα χρόνια δεν επανέρχονται. Κάθε ηλικία έχει τη δική της δυναμικότητα. Επομένως μη ζητάτε να γυρίσουν τα είκοσι χρόνια. Με τη θεραπεία προσπαθήστε να προσαρμοσθείτε στις απαιτήσεις της ηλικίας σας. Δεν μου γράφετε ότι συγκεκριμένο για την μέχρι τώρα θεραπεία σας. Αυτό είναι βασικό για να προχωρήσουμε πιο πέρα. Περιμένω λοιπόν λεπτομερή περιγραφή της θεραπείας, που έγινε μέσα στα δέκα αυτά χρόνια και των αποτελεσμάτων απ' αυτήν. Ίσως τότε σας φανώ χρήσιμος.

Επαρχιώτισσα Τ. Σ., Κοζάνη: Να κάμνετε μία σειρά ενέσεις Campton No 10. Επίσης έναλλάξ Amp. S.P.A. No 2 No 10. Εσωτερικὰς τρίς της ημέρας Tab. Sedamyl fl. No 1. Να αποφεύγετε την κόπωση και τις συγκινήσεις. Να κάμνετε δε μία γενική εξέταση αίματος, κυρίως όμως για έρυθρά και λευκά αιμοσφαίρια.

Γ. Σ. συνταξιούχος, Θ) νίκη: Η θεραπεία που έγινε στο παιδί σας είναι πολύ καλή. Είναι όμως ανεπαρκής για την πλήρη αντιμετώπιση της άρρώστειας αυτής. Πρέπει να γίνουν τουλάχιστον Salfylate de Soude No 60. Επίσης τις της έβδομάδος Amp. Bédos 1000 γ. No 20. Κάθε δεύτερα ημέρα Amp. Multi-B. No 20. Τοπικὰς να γίνετα μασάζ έντονο και αποφυγή της παρατεταμένης κοπώσεως.

Γερωντοπαλήκαρο, Πάτρας: Μείωση δικαιολογείται λόγω της ηλικίας, όχι όμως και πλήρης εξασθένιση. Ανά είκοσι ημέρες θα κάμνετε Amp. Testoviron Depot 100 μλγρ. επί έξι ημερες. Εσωτερικὰς Tab. E-Vit fl. No 2, τρία ημερησίως.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤ ΣΟΠΟΥΛΟ Σ

Μερικά τρὺκ για να περνάτε την ώρα σας

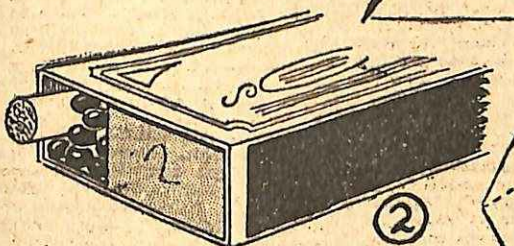
ΠΟΙΟΣ δεν φιλοδοξεί να παραστήση τον θαυμαστοποιό, στις χειμωνιάτικες βεγγέρες και τα πάρτυ, διασκεδάοντας έτσι τους φίλους του και προκαλώντας το θαυμασμό τους; Ε λοιπόν, ή... δόξα αυτή είναι προσίτη στον καθένα. Άρκει μονάχα μια μικρή, πολύ μικρή επιδεξιότητα και κάποια παρασκευή.

Θα σας περιγράψουμε εδώ μερικά ταχυδακτυλουργικά κόλπα, απά τα πιο εύκολα και συγχρόνως τα πιο εντυπωσιακά.

Πρὶν απ' όλα όμως, πρέπει ναχετε υπόψη σας τον εξής γενικό κανόνα: Μία φλούδα εύλωττία άποτελεί ένα από τους κυριώτερους παράγοντες επιτυχίας του ταχυδακτυλουργού. Τού χρησιμεύει για δυό σκοπούς: Για να εξηγήση στους θεατές του τί κάνει — ή τί φαίνεται πως κάνει. Και για να απομακρύνη την προσοχή τους απ' τα χέρια του, στην κατάλληλη στιγμή.

Το δεύτερο, μπορεί να το επιτύχη και διαφορετικά: κυτάζοντας απλώς δεξιά και αριστερά. Οι θεαταί παρακολουθούν τότε τη ματιά του και δεν προσέχουν τί κάνουν τα χέρια του.

Και τώρα, άς αρχίσουμε με τη «μαγική κανάτα». Είναι ένα τρὺκ που προκαλεί ιδιαίτερα κατάπληξι, γιατί άφίνετε τους θεατές να εξετάσουν λεπτομερώς όλα τα σύνεργα που θα μεταχειρισθείτε. Στέκεσθε στη μέση της κά-

μαρας και χύνετε νερό καθαρό από μία κανάτα μέσα σε διάφορα ποτήρια. Άλλοτε λοιπόν το νερό τρέχει καθαρό, κι άλλοτε μαύρο, κόκκινο, ή χρωματισμένο με διάφορα άλλα χρώματα!

Η κανάτα και τα ποτήρια δεν χρειάζονται καμιά προπαρασκευή. Όλο το κόλπο βρίσκεται σε μερικές μαυρές κλωστές, που ή καθενιά τους είναι βουτηγμένη σε πυκνή διάλυσι νερομπογιάς, μαυρης, κόκκινης, πράσινης κλπ. Κρεμάτε τις κλωστές αυτές, στη σειρά, από μίαν άλλη μαύρη κλωστή, τεντωμένη κατά ύψος του δωματίου. Έτσι, δεν διακρίνονται καθόλου από απόστασι μεγαλείτερη από 30 - 40 πόρους.

Όταν λοιπόν χύσετε σιγά - σιγά το νερό της κανάτας πάνω απ' την κάθε κλωστή, στη σειρά, οι θεαταί θα το ίδούν να σταλάζει από κάτω, μέσα στο ποτήρι, βαμένο με το χρώμα στο οποίο ήταν βουτηγμένη ή κλωστή αυτή.

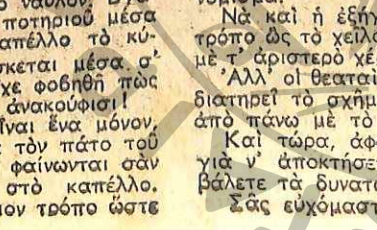
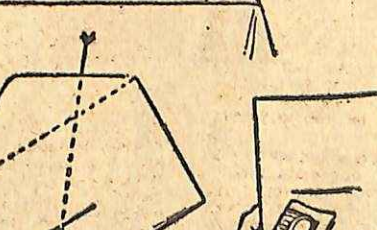
Φυσικά, όταν τελειώσει το παιχνίδι, θα εξαφανίσετε με τρόπο τις κλωστές. Και θα προχωρήσετε σ' ένα άλλο παιχνίδι, με το χρωματιστό νερό ενός απ' τα ποτήρια.

Δανείζεσθε ένα ανδρικό καπέλλο. Το τοποθετείτε πάνω στο τραπέζι, ανάποδα, και βάζετε μέσα το νερό του ποτηριού μέσα πρὸς ύστερα το καπέλλο και χύνετε το νερό στο καπέλλο (σχ. 1). Ξαναβάλετε μέσα σ' αυτό καπέλλο, κι' όλο το νερό βρίσκεται μέσα σ' αυτό. Φυσικά, ό ίδιοκίτης του καπέλλου, που είχε φοβηθεί πως το καταστρέψατε, ανασαίνει ό καυμένος μ' ανακούφιση!

Το μυστικό βρίσκεται στο καπέλλο, που δεν είναι ένα μόνον, αλλά δυό, έντελως όμοια μεταξύ τους. Αφαιρείτε τον πάτο του ενός και το τοποθετείτε μέσα στο άλλο, ώστε να φαίνονται σαν ένα μόνον. Έτσι ένωμένα, τα βάζετε μέσα στο καπέλλο. Βγάτε ύστερα το πρώτο, κρατώντας το με τέτοιο τρόπο ώστε

TACHYDAKTYLOURGOI

να μην ίδούν οι θεαταί πως δεν έχει πάτο. Χύνετε το νερό μέσα στο άλλο. Ξαναβάλετε το πρώτο στην άρχική του θέση και βγάτε και τα δυό μαζί, με το νερό που περιέχουν.

Και τώρα, το «δόροστο τσιγάρο»: Βγάτε απ' την τσέπη σας ένα φανταστικό πακέτο τσιγάρα, παίρνετε μέσα απ' αυτό ένα φανταστικό τσιγάρο και το βάζετε στο στόμα σας. Κάμνετε δηλαδή απλώς όλες τις αντίστοιχες κινήσεις. Ύστερα, άφου ξαναφυλάξετε το φανταστικό πακέτο, βγάτε ένα πραγματικό κουτί τσιγάρα, τριέτε ένα σπιδρο... κι' ανάβετε μ' αυτό ένα πραγματικό τσι-

γάρο, που ξεπρόβαλε στα χείλη σας με μαγικό τρόπο! Το τσιγάρο αυτό ήταν κρυμμένο μέσα στο κουτί των σπιδρών, που είχατε κόψει λίγο τη μία πλευρά του, για να μπορούσατε να τραβήξετε έξω το τσιγάρο (σχ. 2). Μετά το άναμα του σπιδρώ, φαίνεται φυσικό να φέρετε τις φούχτες σας μπροστά στο τσιγάρο που β' ανάψετε, όπως κάμνετε συνήθως για να προφυλάξετε τη φλόγα του σπιδρώ απ' τον άνεμο. Τη στιγμή εκείνη λοιπόν, πιάνετε με τα χείλη σας το τσιγάρο, που προεξέχει λίγο απ' το κουτί των σπιδρών, και το τραβάτε έξω, για να τ' ανάψετε ύστερα κανονικά.

Με το ίδιο τσιγάρο, άφου περάση ή γενική έκπληξι, σκαρώνετε ένα άλλο θαυματικό παιχνίδι: Γεμίζετε καπνό το στόμα σας και τον φυσάτε μέσα στο μανίκι σας. Κι' οι θεαταί διασκεδάζουν, βλέποντας τον καπνό να βγαίνει απ' το άλλο μανίκι σας! Αυτό επιτυγχάνεται μ' ένα κοινό καουτσουκένιο σωλήνα, που ξεκινάει απ' τον καρπό του ενός χεριού σας, ανεβαίνει ως άπάνω, κάνει το γύρο της πλάτης σας και καταβαίνει μέσα στο άλλο μανίκι. Οι δυό άκρες του είναι στερεωμένες με λευκοπλάστ στους καρπούς των χεριών σας.

Πολύ εντυπωσιακό είναι το τρὺκ του «άκαυστου δεκαρίκου». Δανείζεσθε ένα δεκάρικο. Το βάζετε σ' ένα φάκελλο. Κρατάτε ψηλά το φάκελλο, μπροστά στο φως, ώστε να βεβαιωθούν όλοι απ' τη σκιά πως βρίσκεται μέσα το δεκάρικο. Βάζετε ύστερα φωτιά στο φάκελλο και άφίνετε να καί τελείως, μέσα σ' ένα σταχτοδοχείο. Ύστερα δίνετε σ' ένα θεατή να κόψη ένα πορτοκάλι. Το δεκάρικο βρίσκεται μέσα σ' αυτό!

Στην πραγματικότητα, ό φάκελλος έχει μία σχισμή 5 πόντων κατά μήκος του, στο έμπροσθ μέρος του. Καθώς λοιπόν βάζετε μέσα το δεκάρικο με το ένα χέρι και σφραγίζετε το φάκελλο, με τ' άλλο χέρι βγάτε το χαρτονόμισμα απ' τη σχισμή, πρὸς το μέρος που δεν βλέπουν οι θεαταί. Το κρατάτε όμως με τον αντίχειρα πάνω στο φάκελλο (σχ. 3), ώστε να φανή μπροστά στο φως ότι βρίσκεται ακόμη μέσα σ' αυτόν.

Ύστερα, καθώς αποτραβάτε απότομα τα δάχτυλά σας απ' το φάκελλο που καίγεται, παίρνετε μαζί σας και το δεκάρικο και το κρύβετε στην τσέπη σας χωρίς να σας αντίληψη κανείς.

Προηγουμένως, έχετε βγάλει το κοτσάνι ενός πορτοκαλιού, τόχτες σκάψει στο μέρος εκείνο μ' ένα χοντρό καρφί, έχετε χώσει μέσα έν άλλο δεκάρικο, διπλωμένο πολύ σφιχτά, κι' έχετε κολλήσει πάλι στη θέση του το κοτσάνι με λίγη κόλλα. Έτσι, όταν κόψουν το πορτοκάλι, βρίσκουν μέσα το δεκάρικο.

Κι' ένα τελευταίο παιχνίδι: Βάζετε ένα νόμισμα πάνω στο τραπέζι, και σκεπάζετε μ' ένα ανάποδο ποτήρι. Σκεπάζετε το ποτήρι μ' ένα χαρτί και το εφαρμόζετε πάνω του, ώστε να πάση σχήμα του. Κουνάτε εδώ - εκεί το ποτήρι, κρατώντας το με το χέρι, για να ακούσουν όλοι πως κουνούνει πάνω στο νόμισμα. Ύστερα το πακιδώνετε με το δεξί χέρι σας, και το ποτήρι περνάει

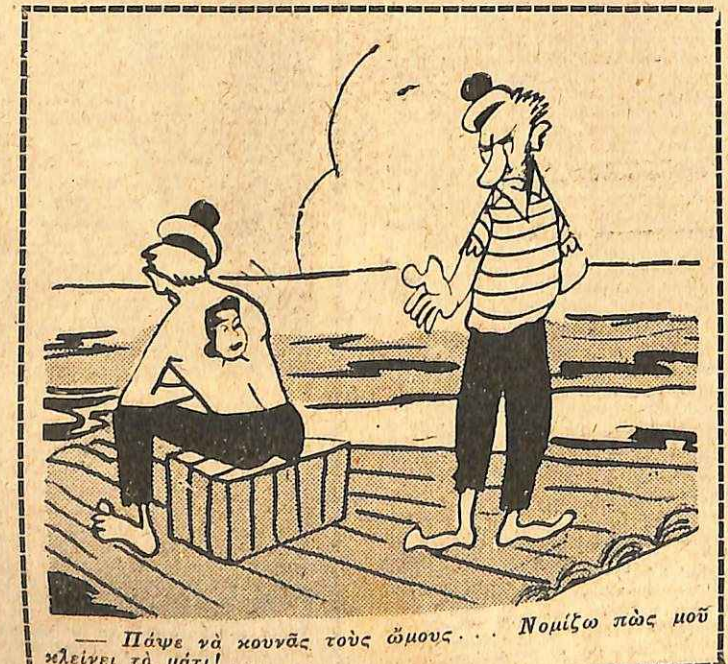
τάπε από πάνω με το δεξί χέρι σας, και το ποτήρι περνάει μέσα απ' το τραπέζι, το πιάνετε από κάτω με το αριστερό χέρι σας και το παρυσιάζετε.

Πάνω στο τραπέζι δεν έχει μείνει παρά μόνο το χαρτί με το νόμισμα.

Να και ή εξήγησι: Καθώς κουνάτε το ποτήρι, το φέρνετε με τρόπο ως το χείλος του τραπέζιου και το πιάνετε από κάτω κρυφά με τ' αριστερό χέρι σας (σχ. 4).

Άλλ' οι θεαταί δεν το αντιλαμβάνονται άμέσως, γιατί το χαρτί διατηρεί το σχήμα του ποτηριού, ως τη στιγμή που το πατάτε από πάνω με το χέρι σας και το λιώνετε.

Και τώρα, άφου δοκιμάστε πρώτα ιδιαίτέρως αυτά τα τρὺκ, για να έ αποκτήσετε κάποια εξάσκηση, εύκνησά και φυσικότητα, βάλτε τα δυνατά σας για να διακριθείτε ως ταχυδακτυλουργός! Σας εύχόμαστε καλή επιτυχία.

Τὸ κορσὰζ τὸ φερόματος γίνεται πότε σὲ «κοῦπ» ζαποναί, πότε μὲ μανικοκόλλησι καὶ ἐφαρμοστὸ στὸ σῶμα.

Τὸ ζαποναί μὲ τὴν ἐλαφριά του κλίσι πρὸς τοὺς ὤμους σχηματίζει ἓνα μικροσκοπικὸ μανίκι, ἐνῶ τὸ ντεκολτέ του εἶναι μωτερό ἢ στρουγγυλό. Τὸ ἐφαρμοστὸ κορσὰζ μὲ τὴν μανικοκόλλησι ἔχει ἀρκετὰς «πένες» γιὰ νὰ πετυχαίνει καλὴ ἐφαρμογὴ κι' ἔχει τὸ ντεκολτέ τετράγωνο. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ διόλου μανίκια καὶ μόνον οἱ ὤμοι νὰ σκεπάζονται.

Εἶπαμε πῶς ἡ πρώτη ἐντύπωσι πού δίνει αὐτὸ τὸ σύνολον εἶναι ταγιέρ, ὅλα δὲ μὴς ἀλλάζουν ὅταν βγαίνει ἡ ζακέττα. Τότε τὸ ταγιέρ γίνεται μιὰ χαριτωμένη καὶ πολὺ κομψὴ τουαλέττα πού εἶναι συγχρόνως ἀμυγιγιέ γι' ἀπόγευμα καὶ μὲ ζακέττα παίρνει ὅλη συνόλου γιὰ τὸν δρόμο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ἡντρίγιέ. "Άλλες
...σ' ἓνα σκοτει-
...ὄ ὕψος μεταξὺ
του χρυσῆ ἢ ἀσημέ-
...τελές» πολὺ μακρτείες
...ταὶ ὅμως οἱ ἀσπρες
...ς ντύσιμο πού τῆς
...ἀπλᾶ, ἀλλὰ κοκέ-
...τὰ σύνολα φορέματα
...ἄθε μιὰ σας ἀς δια-
...ῖκα στὸν τύπο τῆς
...τ' αὐτὰ πού ἀναφέ-
...αρακτηρίζουν.

...δίνει ἐκ πρώτης ὁ-
...πού ἄλλοτε ἔχει τῆ
...σμένη ἀν φόρμ καὶ
...κάτω.

...ἔχει «κοῦπ» κλασ-
...καὶ καὶ ἄλλοτε δίνει
...ἔχιναν καὶ αὐτὴν
...καὶ πού ἀρχίζουν οἱ
...ρός, ἀλλὰ ἐλευθερός
...ς ἀνάλογα μὲ τὴν

...σὲ σκέδιο σημειώ. 8) Ταγε-
...ῆμα σουέντ πού ἔχει τὸ ἴδιο
...σύνολον ἀπὸ κεντημένο ζερό
...ἀ παρουσιασθούμε. 11) Μία με-
...ν τουαλέττα καὶ τῆς δίνει με-
...μπορντούρα ἀπὸ ἀσπρόμαυρη
...τὴν θρίβινα.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Άνναμπελλά, ένα φτωχό κοριτσάκι 12 χρόνων, είχε μία ημέρα μία παράξενη περιπέτεια. Αυτά άγνωστοι της έκλεψαν μία κούκλα, που είχε πάρει από μία επίσημη αγνώστη γρηνή. Η κούκλα αυτή είχε κάτω από τα μαλλιά της κάτι που ένδιεφερε την Άνναμπελλά. Η μικρούλα ζητούσε τη βοήθεια του φίλου της Ρισάρ κι' εκείνος με το σκυλό του, το Λύκο, έψαξε για να βρή τους κλέφτες, που είχαν γίνει άφαντοι. Ο Ρισάρ κατόπιν συνώδεψε την Άνναμπελλά στο σπίτι της, όπου έμενε με την θεία της Όνωρίνα.

— Και σε δένει τακτικά; ρώτησε ο Ρισάρ, στενοχωρημένος.
— Όχι, τότε - τότε... Μά δεν βαρύνει, είμαι συνηθισμένη... έλεπε άναστενάζοντας η μικρή.

Είχαν πιά φτάσει σε μία χαμηλή πόρτα. Πίσω διακρινόταν μία μικρή αυλή και μία σιδερένια σκάλα στριφτή, που ανέβαινε στο άπανα πάτωμα.

— Θέλεις νάρθω μαζί σου; πρότεινε ο Ρισάρ.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν η θεία Όνωρίνα έβλεπε πως χασιμέρισα, που ήμουν μαζί σου, τότε ένας Θεός έξει τι θέλεγε και σε μένα μά και σε σένα. Και τώρα φύγε, Ρισάρ και πρόσεξε να μη σε δι...

Ο Ρισάρ έφυγε κρυφά, ενώ η Άνναμπελλά ανέβηκε με καρδιαχτύπι τη σκάλα.

Γ

Η Άνναμπελλά, ύστερ' από πολλά φυσιματά, άναψε το τζάκι. Ακούμπησε άπάνω το μπρίκι κι' ώσπου να βράσει, συμμαζέμε διάφορα πράγματα, βάζοντας τα στη θέση τους.

Κάθε πρωί έκανε αυτή τη δουλειά. Δεν τολμούσε να κάνει και διαφορετικά. Η φροντίδα του σπιτιού ήταν όλη δική της. Θα σηκωνόταν πρωί, ν' άνάψει τη φωτιά, να σκουπίσει, να σφουγγαρίσει, να πλύνει...

Έτσι πάντα, κουραστική και μονότονη άρχιζε η ημέρα της Άνναμπελλάς, που ήταν δώδεκα χρόνων. Κι' όμως πόσο θα ήθελε να πήγαινε κι' αυτή μαζί με τις γευτονοπιμένη άν στο σχολείο. Θα ήταν πολύ ευχαριστημένη άν η θεία Όνωρίνα την άφηνε επίσης να πάει να μάθει λίγο ράψιμο.

Μά η θεία της δεν ήθελε. Όταν ήταν μικρή, την είχε στείλει σχολείο. Μόλις όμως έδε πως μπορούσε να γράφει το όνομά της, την σταμάτησε.

Η κυρά Όνωρίνα, κάτω από το σπύτι της είχε ένα μικρό μαγαζάκι. Πουλούσε τεπεράκια, καραμέλλες, μολύβια, χαρτοφακέλλα, κουβαρίστρες. Στην άμμη της έδινε πράγματα, που μπορούσε κανείς να τ' αγοράσει στο δρόμο: κάρτες, σπύρτα, κορδόνια για τα παπούτσια.

Η Άνναμπελλά, άφου έψησε τον καφέ, τον τράβηξε από τη φωτιά. Έβραλε το φλυτζάνι σ' ένα πιάτο και τον πήγε στην κάμαρα της θείας της, που μόλις είχε ζυγνήσει.

— Καλημέρα, θεία, της έλεπε.

Η κυρά Όνωρίνα, παίρνοντας από τα χέρια της μικρή τον καφέ, άρχισε να την ρωτάει:

— Έδωλας τα ρούχα από τη σκάφη;

— Όχι άκόμη θεία μου...

— Και τί έκανες ως τώρα;
— Μάνο την κουζίνα πρόφτασα να τελειώσω, άπακρίθηκε η Άνναμπελλά.

— Και δε μού λές: Τό ψωμί σου τώφρα;

— Μιά μπουκίτσα μονάχα...

— Η γρηή γούρλωσε τότε τα μάτια της και της φάνταζε:

— Για να φας τό ψωμί μου, δεν είναι ποτέ πολύ ναρί; Γρήγορα στην κουζίνα!

— Μάλιστα, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

Υστερα βλέποντας πως η θεία της δεν είχε να της πη τίποτ' άλλο, γύρισε στην κουζίνα.

Η σκάφη ήταν βαρειά. Την έσπρωξε ως την ταρτσούλα κι' άρχισε να ξεπλένει τα ρούχα, ενώ το μυαλό της τριγύριζε στη χρεστήτη της περιπέτεια. Τι να ήταν άραγε κάτω από την περρούκα της κούκλας; Θα την εύρισκε ο Ρισάρ; Γιατί άραγε της είχε δώσει η γρηή την κούκλα; Και γιατί οι δυο έκεινοι άγνωστοι να της την κλέψουν; Δεν μπορούσε με τό μικρό της μυαλό να φωτίσει αυτό τό μυστήριο.

Έκει όμως που συλλογιζόταν, παρουσιάστηκε σιγά - σιγά η θεία Όνωρίνα.

— Τι κάνεις εκεί, τειπέλα; Σε πήρε ο ύπνος πάνω στη σκάφη; Μήπως έχεις άρει να σε ζυγνήσω;

— Η Άνναμπελλά, για ν' άποφύγη το μπάτσο, γύρισε το κεφάλι της. Τό προσώπκι της ήταν κατάχλωμο...

Δ

Η Άνναμπελλά με τό χαρτονένιο της κουτί και τό φιλικατζικό έμπόρεμα της γύρισε έδω κι' έκει όλο τό άπόγεμα και κατέληξε στο πάρκο. Έκει είχε τους περισσότερους πελάτες. Παίδια, γέροι, ντανόδες, κυρίες, όλοι, ό,τι τους χρειαζόταν, τό ψώνιζαν από την Άνναμπελλά. Την συμπαινούσαν και πολλές φορές άγόραζαν τό ίδιο πράγμα δυο φορές...

Με τό κουτί, λοιπόν, στα χέρια γυρνούσε στους δρόμους του πάρκου με την έλπίδα μήπως ξανακουαντήση τη γρηή με τα παιγνίδια.

Μά η ώρα περνούσε κι' η γρηή δεν φαινόταν. Και πριν άκόμη βασίλειω ό ήλιος μία νεαρή ζένη πλίσιασε την Άνναμπελλά. Τό κοριτσάκι την ήξερε κι' από πριν. Ήταν μία ψηλή, λεπτή, ξανθή Ούγγαρέζα, ντυμένη πάντα στα άδύσσορα και φοριζόμενη λουλούδια. Είχε άγοράσει κάρτ - ποστάλ από την Άνναμπελλά και την είχε συμπαιώσει. Άλλη φορά την πλίσιασε, και χωρίς να ψωνίσει τίποτα, της άφινε πάνω στο κουτί της λίγα λεφτά, συνοδεύοντας τη χειρονομία της αυτή με γλυκόλογα.

Μιλούσε με ζενική προφορά και τά λόγια της συγκινούσαν ιδιαίτερα την Άνναμπελλά, που δεν ήταν μαθημένη ν' άκούη παρά τις παρατηρήσεις της θείας Όνωρίνας.

Η Άνναμπελλά δεν ήξερε τό όνομά της. Κι' επειδή η ζένη της άποκαλούσε ακαλό μου παιδί, γι' αυτό κι' η Άνναμπελλά την έλεγε άκρυσή μου κυρία.

Κι' άπάνη η χρυσή κυρία ήρθε κοντά στην Άνναμπελλά λέγοντάς της με καλωσύνη:

— Τι κάνεις, Άνναμπελλά;

— Καλά ευχαριστώ, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Ξέρεις, καλό μου παιδί, είναι ήμέρες τώρα που θέλω να μου κάνης μία χάρη. Θέλεις

να μου δώσεις ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

να ποζάρης για μένα;

— Νά ποζάρω; ρώτησε με άπορία η Άνναμπελλά, που δεν καταλάβαινε τί ήθελε να πη αυτό.

— Ναι, να ποζάρης...

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

— Ναι, θεία μου, άπάντησε δειλά η μικρή.

— Και για να της δώσει τη χάρη, η κυρία έδειξε στην Άνναμπελλά ένα μικρό μαγαζάκι...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τό κομπόδεμα

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσαν σ' ένα μικρό χωριό δυο καλοί τεχνίτες. Ο ένας ήταν παπλωματάς κι' ο άλλος γανωτής. Κι' οι δυο τους ήταν παντρεμένοι.

Μόλις ξημέρωνε, έπαιρναν τό δρόμο της δουλειάς. Ήταν άνθρωποι τίμιοι, δουλευτές, μά παμπρωχοί.

Ο παπλωματάς δεν είχε μαγαζί δικό του. Μά είχε άποκτήσει με τους κόπους του ένα σπιτάκι με δυο καμαρούλες, ίσα - ίσα για νάρχεται βόλτα η οικογένειά του. Τού είχε μείνει όμως ένα χρέος, που έπρεπε άπάνω στο χρόνο να τό ξεπληρώσει.

Ο γανωτής δεν είχε σπίτι, άλλ' είχε άνοίξει μία τρυπούλα για μαγαζάκι να κάνει τη δουλειά του.

Έτσι κάθε πρωί ο ένας τραβούσε από τη μία μεριά τό χωριού κι' άλλος άπ' την άλλη. Κοντά πιά τό μεσημέρι άνηγάνων σ' ένα σταυροδρόμι, κοντοστέκονταν λίγο, μιλούσαν για τη δουλειά τους, και ξανατραβούσαν τό δρόμο τους ως τό ήλιοάσπεμα.

Μία Κυριακή μονάχα τους έμενε έλεύθερη για να πάνε με τη γυναίκα τους και τά παιδιά τους στην εκκλησία.

Είχε περάσει, λοιπόν, ένας χρόνος, όταν ο παπλωματάς θυμήθηκε ότι έπρεπε να πάει στην πόλη για να πληρώσει τό ύπόλοιτο χρέος του σπιτιού του.

Πήρε τις οικονομίες του, τις έδεσε κόμπο σ' ένα μαντήλι, και μαζί με τη πετσέτα, όπου είχε διπλώσει τό ψαμπίρι του, τις έβριξε σ' ένα δισάκι και ξεκίνησε.

Έκει όμως που πήγαινε γεμάτος χαρά, που θάβγαζε πιά από πάνω του ένα βαρύ φορτίο, πέρασε κι' από την μικρή εκκλησιούλα του χωριού. Μπήκε μέσα, άναψε ένα κεράκι κι' έκανε τό σταυρό του, που ο Θεός τού έδωσε την ύγεια του να δουλέψη και να μαζέψη τά χρήματα που χρειαζόταν.

Υστερ' από τρεις ώρες δρόμο ο παπλωματάς πείνασε και παρ' όλο τό κρύο που έκανε, πήρε με τά παγωμένα του χέρια την πετσέτα με τό προσάφι του. Κι' άφου έφαγε λίγο, έριξε τό υπόλοιπο από δισάκι του.

Μά ο δυστυχος παπλωματάς δεν είχε καταλάβει ότι τραβώντας την πετσέτα, είχε τραβήξει μαζί και τό μαντήλι με τά λεφτά του, που τούπεσαν χάμω.

Ξενώοντας, λοιπόν, εξακολούθησε τό δρόμο του. Φτάνοντας πιά κοντά στην πόλη, συνάντησε ένα γέρο ζητιάνο που τουρούριζε από τό κρύο.

— Καλέ μου άνθρωπε, τού έλεπε εκείνος, μήπως έχεις λίγο ψαμπίκι; Είμαι από χτές τό βράδυ ήσυχος.

Ο συμπονετικός παπλωματάς έβραλε τό χέρι τό δισάκι του για να δώσει τό ψαμί που τούχε άπομείνει. Έκει όμως που έψαχνε, έδε ότι είχε χάσει τό μαντήλι με τά λεφτά του.

Παρ' όλογο τότε να μείνει ξερός. Και πώς να μη μείνει ο δυστυχος, που είχε μαζέψει τά λεφτά εκείνα με τόσες σκληρές στερήσεις;

Ένοιωσε τη στιγμή εκείνη να τού άνεβαίνει τό αίμα από κεφάλι. Κρύος ιδρώτας τόν τάκισε.

— Τι έπαθες, καλέ μου άνθρωπε; τόν ρώτησε ο ζητιάνος.

Ο παπλωματάς τού διηγήθηκε τότε τη συμφορά του. Κι' εκείνος για να τόν παρηγορήσει τού έλεπε:

— Μην κάνης έτσι κι' ο Θεός δεν θα σ' άφήση να χαθής. Πάρε πίσω τό δρόμο και θα

τά βρής! Κάπου θα σουχουν πέσει...

Ο παπλωματάς, δίνοντας στο ζητιάνο τό άπομεινάρκι τού ψαμιού του, γύρισε σπύτι κλαίγοντας.

— Τι έπαθες, άντρα μου; τόν ρώτησε η γυναίκα του μόλις τόν έδε κίτρινο σαν τό φλουρί.

— Άχ! γυναίκα μου, της άπάντησε, έχασα τά λεφτά μας και τώρα θα χάσουμε και τό σπιτάκι μας!

— Συμφορά που μάς βρήκε! Ξεφάνισε κι' έκλεινη, κλαίγοντας με τά παιδάκια της.

Όταν έδε ο παπλωματάς τη στενοχώρια των δικών του, ραγίστηκε η καρδιά του και τούς έλεπε:

— Έλάτε, μην κλαίτε πιά... Ό,τι έγινε, έγινε. Έγώ νάμαι καλά και με τη δουλειά μου θα μαζέψω πάλι τό χρέος. Μονάχα που ο άνηρωπος θα με περιμένει σήμερα να τόν ξεφλήσω. Πρέπει να πάω να τού πω και δεν φαντάζομαι να μη με πιστέψη...

Παίρνοντας λοιπόν θάρρος τράβηξε πάλι τόν ίδιο δρόμο με τόν ήλιοάσπεμα ως τό βρή τό καμπόδεμά του.

Στό μεσαίο, είχε πάρει άπ' τό πρωί τό δρόμο κι' ο γανωτής. Κι' εκεί πού περπατούσε, έδε καταγής τό μαντήλι με τους κόμποους. Δεν έλασε, περιέργος, κι' έδε τά λεφτά. Τά έβραλε, λοιπόν, στην τσέπη του κι' έτρεξε στο σπίτι του.

— Γυναίκα, έλεπε, κύτταξε τί βρήκα!...

— Μπα! Τι τύχη είν' αυτή σήμερα! Ξεφάνισε έκλεινη χαρούμενη. Σωθήκαμε μ' αυτά τά λεφτά. Θ' αγοράσουμε και μεις ένα σπιτάκι, σαν τό παπλωματά!

— Τι λόγια είν' αυτά που λές, γυναίκα; της άπάντησε άμέσως ο γανωτής. Αυτή τη στιγμή, εκείνος που τά έχει χάσει, θα κλαίη από τη λύπη του. Πώς θέλεις να κρατήσουμε πιά ένα λεφτά; Ο Θεός θα μάς τιμωρήσει. Καλύτερα να μη έχω σπίτι, παρά ν' άδικήσω άνθρωπο!

Και με βάρος στην ψυχή του βγήκε έξω.

Ο παπλωματάς, φεύγοντας από τό σπίτι του, άντάμωσε στο δρόμο τόν παπιά τού χωριού. Στάθηκε τότε και τού μίλησε για τό παθήμα του.

— Ο παπιάς τόν παρηγόρησε και τού έλεπε νάχη τις έλπίδες του στο Θεό.

Την άλλη μέρα, που έτυχε νάνε Κυριακή, όταν τελείωσε τη λειτουργία, ο παπιάς, βγήκε στην ώραία Πύλη και έλεπε:

— Χριστιανοί, ένας φτωχός χτές έχασε τό μαντήλι του που είχε κομπόδεσε τά λεφτά του. Όποιος λοιπόν τά βρήκε στο δρόμο, πρέπει να τού τό δώσει. Έλάτε στη θέση του και ληψήτε τη γυναίκα και τά παιδιά του. Πρέπει να ξέρετε ότι εκείνος που βρήκε τό ξένο πράγμα

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο παππούς χειρομυλίζει

Βρέχει, βρέχει και χιονίζει κι' ο παππούς χειρομυλίζει.

— Καλέ παππού, τι έπαθες; Μυλωνάς μάς έγινε;

Τού φωνάζουν τά παιδάκια, τά μικρά του τά εγγονάκια.

Κι' ο παππούλης γελαστά άπάντησε στα παιδιά:

— Έτσι τόφερε ο καιρός, ο καιρός ο βροχερός!

νε ή Φράνσις. Θά τά πάρτε στο γυρισμό.

Ο Πέτε τής, τάδωσε. Τήν κούτταξε να μπαίνει στο διαμερίσμα, ν' αφήνει τα περιδικά πάνω σ' ένα τραπέζακι του χώλου, να ξαναβγάλει και να κλειδώσει την πόρτα.

— Πάμε τώρα, του είπε πιάνοντάς τον από το μπράτσο.

Εκείνος την ακολούθησε μηχανικά, στη σκάλα. Δεν ήξερε τι να κάνει. Οι σκέψεις του ήταν συγκεχυμένες...

Δεν του ήταν δυνατό τώρα να χτυπήσει έτσι ψυχρά, την κοπέλλα εκείνη που δεν του είχε γυρίσει την πλάτη και που ταύδινε τώρα το μπράτσο της. Άν είχε να κάνει με καμιά άλλη, θάταν κι όλες τελειωμένη ή δουλειά!

Ενώ διέσχιζαν το χώλο τής εισόδου, ο Μπάστερ τον ρώτησε:

— Σας είπε ο Τέρρυ που θά πάμε, Μπάρε;

— Όχι, δεν μου είπε τίποτα...

— Άχ, αυτός ο άνθρωπος! Πάντα βλάκας κι' αφηρημένος. Τελούσαντων, θά περάσουμε την ημέρα στην πλάκα κι' θά γουστάρουμε στο Λούνα - Πάρκ...

Ο Μπάστερ ελπίζει να με καταφέρει ν' ανεβώ στον τροχό, πρόσθεσε ή Μπούντυ. Μά γελιέται! Δεν πατάω το πόδι μου σ' αυτό το μηχανήμα!

Ο Μπάστερ έβαλε τα γέλια. Τ' αυτοκίνητό μου βρίσκεται λίγο μακρύτερα, είπε στον Πέτε προχωρώντας πρώτος. Τ' άφισα στο γκαράζ, για να μου φουσκώσουν τα λάστιχα.

Με την άκρη του ματιού του, ο Πέτε είδε και πάλι να κουνιέται ή κουρτίνα του παραθύρου του ισόγειου...

Ο κατ'αποκοπή μας βρίσκεται στη θέση του, παρατήρησε ή Μπούντυ με περιφρονητικό ύφος. Δεν κάνει άλλη δουλειά, όλη μέρα, παρά να κρυφοκυντάει μέσα απ' τις κουρτίνες το τί κάνουμε!

— Ίσως νάναι πολύ μονάχος, ο καυμένος, είπε ή Φράνσις. Δεν βγαίνει ποτέ έξω.

— Έσύ βρίσκεσαι δικαιολογίες για όλους και για όλα! Μά εγώ σου λέω πως είναι απλούστατα ένας γέρος ή μπρεκίς, που περνάει τον καιρό του κατασκυλεύοντας τους ανθρώπους.

Ο Πέτε ένδιωσε ν' ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι του.

Αυτό ήταν — σκέφθηκε. Τον είχε λυπήσει! Από όικτο δεν του είχε δείξει την εντύπωση που τής έκανε το πρόσωπό του. Είχε συγκρατηθεί, για να μη τον στενοχωρήσει!

Τό χέρι του χώθηκε πάλι κάτω απ' το παλτό του και χούφτωσε το γάντζο.

Η Πακάρ βρισκότανε μόνο καμιά δεκαπενταριά μέτρα μακριά τους. Άν χτυπούσε τώρα άμέσως, θά πρόφτανε να φτάσει ως τ' αυτοκίνητο, πριν συνανθουν απ' την έκπληξή τους οι άλλοι...

Είπε την Πακάρ να προχωρή μερικά μέτρα και να σταματήσει πάλι. Ίσως θάμπανε στο χορό κι' ο Μόε... Άν πυροβολούσε μέσ' απ' τ' αυτοκίνητο; Ο Πέτε τάχυνε το βήμα του, για να προσφύγει τη

φράνσις και να την προφυλάξει με το σώμα του.

Ο Μπάστερ άρχισε ν' αγοράρεύη μ' ένθουσιασμό για τα κατορθώματα τής αγαπημένης του όμάδος του μπαίτζ - μπάλ.

Ένα ανοιχτό αυτοκίνητάκι σπάρ τους περίμενε στο γκαράζ. Είχε δυο θέσεις μπροστά κι' ένα μικροσκοπικό κάθισμα στο πίσω μέρος.

— Θάμαστε λίγο στρίμωγμένοι, είπε ο Μπάστερ, μα δεν πειράζει. Έσύ, Μπούντυ, κάθισε πίσω... Μπάρε, θά καθίσετε δίπλα μου και θά πάρτε στα γονάτα σας τή Φράνσις.

— Έκτός αν φοβάται ο Μπάρε μη τον λυώσω! είπε γελώντας ή Φράνσις.

Ο Πέτε άπόφυγε τή ματιά της.

— Ναί, καλά θάμαστε έτσι, συμφωνήσε.

Πήρε θέσι μέσ' σ' αυτοκίνητο. Η Φράνσις κάθισε στα γονάτα του και πέρασε το ένα της χέρι γύρω απ' τους ώμους του.

Τό νεανικό κι' εύλύγιστο κορμί της και τό ελαφρό της άρώμα έκαναν να χτυπήει με όρμη τό αίμα στα μελίγγιά του. Δεν τολμούσε να κουνήσει. Ποτέ δεν του είχε ξανασημειήσει κάτι τέτοιο - εκτός σ' όνειρό του ίσως...

Ο Μπάστερ άναψε τή μηχανή κι' έβγαλε τ' αυτοκίνητο απ' τό γκαράζ. Ο θόρυβος του μοτέρ δεν τους άφινε να κουβεντιάσουνε.

Η Φράνσις άναγκαζότανε να γαντζώνεται απ' τον Πέτε, για να μη τιναχτεί με τα τραντάγματα έξω από τ' αυτοκίνητο. Γελούσε ώστόσο με τήν καρδιά της. Φώναξε μία φορά

στο Μπάστερ να μην τρέχει τόσο, μα εκείνος δεν τήν άκουσε.

Ένα χοροπήδημα του αυτοκινήτου τους πέταξε τον ένα πάνω στον άλλο. Τό φουστάνι τής Φράνσις άνεβηκε ψηλά, ξεσκεπαζόντας τό άσπρο και λεύο δέρμα της, πάνω απ' τις καλτσόδετες. Ο Πέτε τό ξανακατέβασε άμέσως.

— Ευχαριστώ! του ψιθύρισε, με τό στόμα πολύ κοντά σ' αυτό του.

Πριν άκόμα άντικρύσουνε τή θάλασσα, άκουσαν τήν όχλοσή του Λούνα - Πάρκ, τις φωνές και τά γέλια του κόσμου που διασκέδαζε στην πλάζ.

— Όποτε κι' αν έρθη κανείς εδώ, έχει πάντα κόσμο! φώναξε ή Φράνσις. Που βρίσκονται όλοι αυτοί;

Η ματιά του Πέτε έπεσε στο μικρό στρουγγυλό καθρεφτάκι, που βρισκότανε δίπλα στο σωφέρ. Και είδε μέσα σ' αυτό τήν Πακάρ και τό Μόε καθισμένο στο βολάν.

Με έκπληξι και τρόμο μαζί, παρατήρησε πως είχε ξεχάσει τελείως, εδώ και δέκα λεπτά, τό Μόε και τις διαταγές του Σέγκελ...

Ο Μπάστερ έψαξε και βρήκε μία θέσι για ν' άφιση τ' αυτοκίνητό του.

Κατέβηκαν κι' οι τέσσερες κι' άνακατέστηκαν άμέσως με τό πλήθος που γέμιζε τήν πλάζ. Η Φράνσις κρατούσε απ' τό μπράτσο τον Πέτε. Ο Μπάστερ πήγαινε μπροστά, μαζί με τήν Μπούντυ.

Κάθε τόσο, ο Πέτε κύτταζε πάνω απ' τον ώμο του. Μά δεν έδλεπε πια τό Μόε. Έλπιζε μέσ' απ' τήν ψυχή του πως θάχε χάσει τό ίχνή τους... Φτάσανε επιτέλους στα κά-

γκελα που κλείνανε τήν άκρη τής πλάζ. Εκεί κοντά, λειτουργούσε ένα τραϊνάκι του Λούνα - Πάρκ. Τα βαγονέτα του κατέβαιναν τις απότομες κατηφορίες, μ' ένα πάταγο από σιδερίκα. Τό ζώντανό φορτίο τους ούρλιαζε και γελούσε.

Μακρύτερα, ύψωνότανε μπροστά στο φόντο του ούρανού ο πελώριος τροχός, με τά βαγονάκια που κρέμονταν γύρω του, στο κενό, κι' άνεδοκατέβαιναν σιγά - σιγά.

Σώπασαν κι' οι τέσσερες για λίγο, κυττάζοντας τήν άπεράντη άμμουδιά που μυμήγκιαζε από κόσμο.

— Λες κι' έχει μαζευτεί εδώ ή μισή πόλι! φώναξε ο Μπάστερ. Τί λέτε, πάμε να κολυμπήσουμε λιγάκι; Ύστερα θά τσιμπήσουμε κάτι και θά κάνουμε μία βόλτα στο Λούνα - Πάρκ.

— Φέρατε μαζί σας μαγιώ; ρώτησε ή Φράνσις τον Πέτε.

— Έκείνος κούνησε άρνητικά τό κεφάλι του.

— Δεν ξέρω κολύμπι, απάντησε.

Είπε τή Μπούντυ να κάνει μία μικρή γκριμάτσα και ν' άνασηκώνη τους ώμους της. Τό αίμα του άνεβηκε στο κεφάλι. Ήξερε πως, όταν κοκκινίζει, τό σημάδι του προσώπου του γίνονται άκόμα πιό άσχημο.

Είπε τή Μπούντυ να γυρίσει ή άλλοι τό κεφάλι της, για να μην είναι άναγκασμένη να τον κυττάει.

Μά ή Φράνσις δεν είχε άλλες καθόλου έκφρασι.

— Δεν πειράζει, απάντησε γρήγορα. Θά καθήσουμε οι δυο μας στην άμμουδιά. Δεν έχω κι' εγώ πολύ κέφι για μπα-νιο.

— Μά όχι, σας παρακαλώ! Έπιμένω να κολυμπήσετε σεις.

— Ναί, ναί, πρόσθεσε κι' ο Μπάστερ. Ο Μάρεθ θά φυλάη τά ρούχα μας. Δεν θ' άρ-γώσουμε άλλωστε... Έλάτε, πάμε, κορίτσια.

Άρχισαν ν' ανοίγουν δρόμο άνωμασε στον κόσμο. Άνακόλυσαν μία ελεύθερη γωνία τής άμμουδιάς κι' έγκατοστάθηκαν εκεί.

Ο Μπάστερ γδύθηκε γρήγορα. Φορούσε κάτω απ' τά ρούχα του ένα παντελονάκι του μπάνιου.

Ο Πέτε κύτταξε με φθόνο τους αθλητικούς μύς του και τό μπρούτζινο δέρμα του.

Ύστερα γδύθηκαν οι δυο κοπέλλες. Ήταν έτοιμες κι' αυτές, με τά μαγιώ τους φορεμένα από μέσα.

Ο Πέτε κύτταξε με καρδιοχτύπι τή Φράνσις. Τό μαγιώ κολλούσε στο ύπεροχο κορμί της. Δεν είχε ξαναδη ποτέ ο Πέτε τόσο καλοφτιαγμένη κοπέλλα...

Καθώς φορούσε τή σκούφια της, έσκυψε και του είπε:

— Είσαστε βέβαιος πως δεν θά βαρεθίτε μονάχος; Έγώ θά μένα ευχαριστως μαζί σας...

— Μά όχι, καθόλου! Θά σας περιμένω.

— Έλα λοιπόν, Φράνκι! φώναξε μ' άνυπομονσία ή Μπούντυ.

Κι' άρπάζοντας απ' τό χέρι τό Μπάστερ, έτρεξε να βουτήξει στα κύματα.

Η Φράνσις χαμογέλασε στον Πέτε. Του φαινόταν άπίστευτο να τό του χαμογέλαη μία τέ-

τοια κοπέλλα, τόσο όμορφη!... — Θά γυρίσω γρήγορα, του ύποσχεθηκε.

Κι' ήρξε να προφτάσει τους άλλους δυο.

Ο Πέτε έμεινε καθισμένος στην άμμο, με τά χέρια του δεμένα γύρω απ' τά γονάτα του και τό κεφάλι χωμένο άνάμεσα στους ώμους του. Κύτταζε τά καλλιγράμμα πόδια τής Φράνσις και τήν ίσια ράχη της, καθώς έτρεχε, με τις λίγο αδέξιες κινήσεις των πολύ νέων κοριτσιών...

Τήν είδε να βουτάει κι' αυτή στο νερό και να φάνη τής δυο άλλους, με μερικές κάπλωτες.

— Πώς τά καλοπερνάς λοιπόν; του είπε σαρκαστικά μία φωνή, κοντά του.

Άνασκήτησε κι' ή καρδιά του χτύπησε σαν να πήγαινε να σπάσει. Έρριξε μία ματιά γύρω του.

Ο Μόε είχε καθήσει κοντά του, πάνω στην άμμο. Φαινότανε λίγο άστειος, με τό μαύρο κοστούμι του και τ' άσπρα μαντήρια παπούτσια του, άνάμεσα σε τόσοους μισόγυμνους λουομένους...

— Βγήκε πρώτα αυτός ο νέος στην πόρτα, του είπε γρήγορα ο Πέτε. Ύστερα παρουσιάστηκαν οι δυο κοπέλλες. Με πήρανε για κάποιον άλλο. Δεν θά μπορούσα να τά καταφέρω εκεί, άμέσως... Τώρα περιμένω να μείνω μόνος μαζί της.

— Αυτά γίνονται, όταν δεν έχει κανείς καιρό να επιθεωρήσει τά κατατόπια και να κανονίσει τό σχέδιό του! γκρίνιασε ο Μόε, ενώ ή ματιά του είχε πάρει μία έκφρασι φιλιώτοπτη. Καλό τό είπα εγώ σ' εκείνο τό βλάκα, τό Λούις...

Κύτταξε τό ρολόι του χειριού του και πρόσθεσε:

— Τώρα πια θά βρίσκεται σπιτί της ή άστυνομία! Πρέπει να ξεμπερδέψει γρήγορα, Πέτε.

— Μέσα σ' όλον αυτό τον κόσμο; ρώτησε ο Πέτε σαρκαστικά.

— Πήγαίνε τήν στο μεγάλο τροχό, τον συμβόλεψε ο άλλος. Θάσαιτε οι δυο σας μονάχοι, στο θαγονάκι. Τή χτυπάς, όταν άνεβήτε ψηλά, και τήν κούβεις ύστερα κάτω απ' τό κάθισμα. Ύσπου να τήν άνακαλύψουνε. Έσύ θά τόχης τκάσει.

Ο Πέτε έννοιωσε ένα ξαφνικό σφίξιμο στην καρδιά.

— Ο κεύ, είπε.

— Τό νου σου, φίλε! του σύσθησε ξερά ο Μόε. Στην όργάνωσί μας, όταν κόνη κανείς μία πρώτη γκάφα, είναι κι' ή τελευταία του! Σε διατάξανε να καθαρίσεις τή μικρή. Άν δεν τό κάνης, θά τ' αναλάβω εγώ.

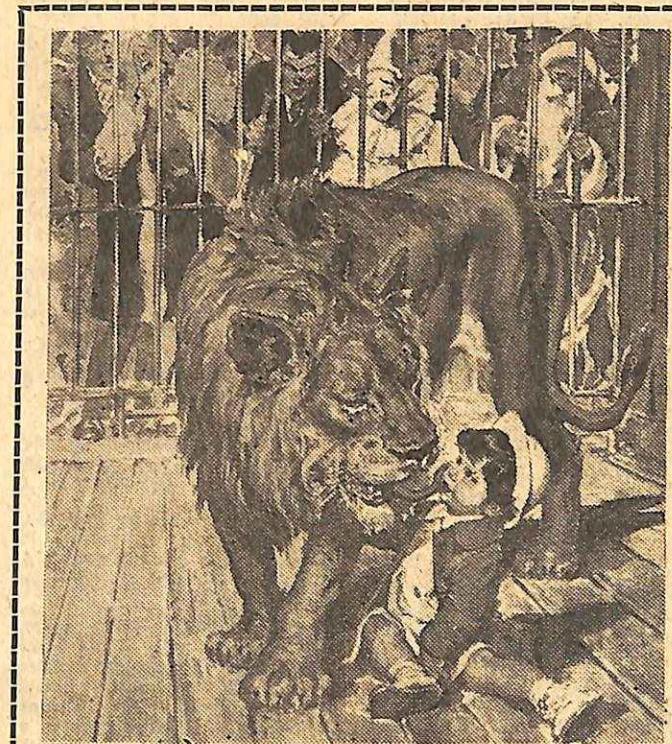
— Ο κεύ, είπα, απάντησε λακωνικά ο Πέτε.

— Έγώ έπρεπε να σε προειδοποιήσω.

Ο Μόε σηκώθηκε. Ο Πέτε κύτταξε πάνω απ' τον ώμο του και τον είδε ν' απομακρύνεται. Περιέμενε, ώσπου χάθηκε μέσ' στον κόσμο.

Ήξερε ώστόσο πως θά τον επέβλεπε από μακριά, πως δεν θά τον έχανε καθόλου απ' τά μάτια του.

Καθότανε μέσ' στον ήλιο, με τό πρόσωπό του ιδρωμένο και με τήν καρδιά σφιγμένη. Για πρώτη φορά ώμολόγησε στον εαυτό του με ελίκρινεια πως

ΤΟ ΚΑΛΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Στο Σικάγο, ή μικρούλα Σούζυ Κίγκλεϋ, ήλικίας δυο χρόνων πήγε μία μέρα μαζί με τή μητέρα της στο τσίρκο. Μετά τό τέλος τής παραστάσεως, ή μητέρα έχασε τήν κορούλα της. Τήν άναζητήσε παντού και βλέποντας κόσμο συγκεντρωμένο έξω από τό κλουβί του λιονταριού Τόγκαρ, έτρεξε με άγωνία προς αυτό. Η Σούζυ που είχε κατορθώσει να μη μέσα στο κλουβί, περνώντας άνάμεσα στα καγκέλλα, καθότανε καταγής και ο Τόγκαρ, ήμερος όσο ποτέ άλλοτε, γύριζε τριγύρω της και τής έγλειφε τό κεφαλάκι με τήν πελώρια γλώσσα του. Ο διευθυντής του τσίρκου επενέβη και έβγαλε σώα τήν μικρή Σούζυ από τό κλουβί. Εκείνη όμως κλαίοντας άπαρηγόρητα έπέμενε για πολύ να ξαναγυρίσει κοντά στο... φίλο της!...

δεν σκόπευε να σκοτώσει τή Φράνσις!

Του είχε παρουσιαστή επανειλημμένως ή ευκαιρία να τή χτυπήσει. Πάντα όμως τήν είχε σώσει ή φιλική και χαμογελαστή έκφρασι της ματιάς της.

— Έπρεπε τώρα ν' άντικρύσει τά πράγματα κατά πρόσωπο. Κι' ήξερε τί ήθελε να πη αυτό. Θά θυσιάζε θεληματικά τή ζωή του.

Πραγματικά, κανείς δεν άπείθηκε ποτέ, στην όργάνωσί τους, χωρίς να τιμωρήσει παραδειγματικά. Τρεις άλλοι είχαν επιχειρήσει να τό σκάσουνε, έπειτα απ' τήν παρακώη τους, άλλ' ή συμμορία τους είχε κυνηγήσει όπου κι' αν πήγανε, και τους είχε ξεκάνει.

Δεν σκεπτόταν ώστόσο τον εαυτό του ο Πέτε, άλλα τή Φράνσις. Έλεγε με τό νου του πως δεν έπρεπε να πεθάνη, τόσο νέα και τόσο όμορφη...

Ο Μόε ήταν ικανός να τήν πλησιάσει, μέσ' στον κόσμο, να τήν μαχαιρώσει και να εξαφανίσει. Έπρεπε λοιπόν να τον κάσθ. Ο Πέτε να πιστώσει πως θά νη ο Πέτε να πιστώσει πως θά τελειώνε αυτός τή δουλειά...

Η μόνη λύσι ήταν να ειδοποιήσει τή Φράνσις, κι' ύστερα να φροντίσει να έξουδετερώσει τό Μόε. Άν τον σκότωνε, ή Φράνσις θά είχε μία-δυο ώρες καιρό, για να φύγει απ' τήν πόλι, για να κρυφτεί κάπου άλλο, πριν καταλάβη ή όργάνωσι πως τής είχε ξεφύγει!

Μά χρειαζότανε μεγάλη προσοχή στον τρόπο, που θ' άπαλλάσσόταν απ' τό Μόε... Του είχαν μπη ψύλλοι στ' αυ-

τιά, κι' ήξερε να μεταχειριζόταν τό ρεβόλβερ πολύ καλύτερα απ' τον Πέτε! Έπρεπε να άποκοιμήσει τις ύποψίες του και να πείσει πάνω του στην καταλληλή στιγμή...

Μά πρώτα ήταν άνάγκη να ειδοποιήσει τή Φράνσις, απομακρύνοντάς τήν από τους δυο άλλους.

— Όλα εξαρτώνται απ' τό θάνατο του Μόε! είπε με τό νου του.

Κύτταξε τά κύματα που άστραφκοπούσανε. Και είδε να πλησιάζει στην άμμουδιά ή μπλε σκούφια της Φράνσις. Θάβγαине σε λίγο απ' τό νερό.

Τό άστυνομικό αυτοκίνητο, με τά άσπρα και μαύρα τετραγώνια, έστριψε στη Λέννοξ "Αβενιου" κι' έκοψε ταχύτητα, ενώ ο Κόνραντ έσκυβε έξω απ' τό παράθυρό του προσπαθώντας να διαβάσει τους αριθμούς των σπιτιών.

— Στο άπέναντι μέρος, καμιά δεκαριά μέτρα από δώ! είπε στο Μόε, που κρατούσε τό βολάν.

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στο τετραώροφο κτίριο. Οι δυο άντρες κατέβηκαν και κύτταξαν για ένα λεπτό τό σπιτί.

Η καρδιά του Κόνραντ χτυπούσε άκανόνιστα. Δεν μπορούσε να κρύψη τον έννευρισμό του.

Όταν του είχε τηλεφωνήσει ο Μακ Κάν, στο γραφείο του, για να του πη πως ή Φράνσις Κόλεμαν κατοικούσε στον αριθμό 35 τής Λέννοξ "Αβενιου

ειος κι' έπαθε για να συγκρατηθή και να περιμένη νάρθη να τον παραλάβη ο Μπάρεντιν.

—Θά ήρξασες σε λίγο, του είπε τώρα εκείνος χαμογελώντας. Τί στοίχημα βάζεις πως δεν έχει ήρ κανένα στο βίλλα «Ευτυχία»;

—Πάμε να ρωτήσουμε τήν ίδια, απάντησε ο Κόνραντ σπρώχνοντας τήν πόρτα του κήπου.

Ενώ προχωρούσε προς τήν πόρτα του σπιτιού, είδε να σαλεύη κάτι στο παράθυρο του ισόγειου και διέκρινε μία σκιά κρυμένη πίσω απ' τήν κουρτίνα.

Μόλις όμως κύτταξε προς τά εκεί, ή σκιά αυτή άποτραδήχτηκε.

Ο Κόνραντ σταμάτησε στην έξοδο, για να διαβάσει τά δνόματα των ένοικιαστών. Ύστερα χτύπησε τό κουδούνι του δευτέρου πατώματος, ενώ συγχρόνως άνοιγε τήν πόρτα. Διέσχισε γρήγορα τό χώλ κι' άνεβηκε τή σκάλα, μαζί με τό Μπάρεντιν.

Σταμάτησαν μπροστά στην πόρτα του δευτέρου πατώματος. Ο Κόνραντ χτύπησε. Περιέμεναν ένα λεπτό, άλλα δεν έπήραν απάντησι. Ξαναχτύπησαν, για δεύτερη φορά.

— Έχω τήν εντύπωση πως δεν είναι κανείς μέσα, είπε ο Κόνραντ ζαρώνοντας τά φρύδια του. Τί θά κάνουμε τώρα, Θεέ μου;

—Θά ξαναθρούμε άργότερα, απάντησε φιλοσοφικά ο Μπάρεντιν. Θάταν περιεργό αν καθότανε κλεισμένη στο σπιτί της, τέτοια ώραία μέρα!

Ξανακατέβηκαν τή σκάλα. Όταν φτάσανε στο χώλ, ο Κόνραντ έρριξε μία ιδέα:

— Ίσως να ξέρη κάτι τι εκείνος που κρυφοκυντάει απ' τό παράθυρο. Είμαι βέβαιος πως δεν θά του ξεφύγει τίποτα απ' ό,τι γίνεται έξω!

—Μά γιατί βιάζεσαι τόσο; παρατήρησε ο Μπάρεντιν. Μπορούμε να ξαναθρούμε τ' άπογεμα.

Ο Κόνραντ όμως χτυπούσε κι' όλες τήν πόρτα, δεξιά απ' τήν είσοδο.

Περιέμεναν ένα-δυο λεπτά. Ύστερα άνοιξε ή πόρτα αυτή και φάνηκε ένας γέρος ψηλός και καμπουρής. Κύτταξε τους δυο άστυνομικούς με τά μεγάλα και ξεθωριασμένα μάτια του.

— Καλημέρα σας, κύριοι, τους είπε. Σε τί μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

— Είμαι ο Πώλ Κόνραντ, βοηθός στη Λέννοξ. Από δώ, ο άστυνομικός έπιθεωρητής Μπάρεντιν. Θέλαμε να δούμε τους νοικάρηδες του δευτέρου πατώματος, δεν βρήκαμε όμως κανένα στο διαμερίσμα τους. Μήπως έχετε να μας πείτε ποτέ θά γυρίσουνε;

— Ο γέρος έβγαλε απ' τήν τσέπη του ένα τεράστιο κόκκινο μεταξωτό μαντήλι και σκούπισε καλά τή μύτη του. Μία έκφρασι περιεργείας πέρασε απ' τά γαλάνα του μάτια.

— Πέραστε μέσα, κύριοι, είπε. Έλπιζω να με συγχωρήσετε για τήν άκαταστασία του σπιτιού μου. Ζώ μονάχος μου, βλέπετε...

Ο Κόνραντ τον ευχαρίστησε. Τον ακολούθησαν ύστερα κι' οι δυο.

Τό δωμάτιο που μπήκανε

IPIS

Mobil Wash
Απαραίτητο στο σπίτι

ΠΡΟΙΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ
ΣΟΚΟΝΥ ΜΟΜΠΙΛ ΟΙΛ ΚΟ. ΙΝΚ

Mobil Wash

Βελτιωμένη σύνθεσις του Μόμπιλ - Κλινόλ, είναι τό άποτελεσματικώτερον και οίκονομικώτερον μέσον καθάρισμοϋ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΝΤΟΠΟΛΕΙΑ & ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΣΟΚΟΝΥ

φαινόταν πως είχε μείνει μήνες πολλούς ασκούμενος και άξεστος. Πάνω σ' ένα παλιό ξύλινο μπουφάν βρίσκονταν στη σειρά μπουφάν με ούτσικα και καμιά είκοσι βράμια καμιά. Ο γέρος βάλθηκε να ξεβουλώσει μία μπουφάν, με τα δάχτυλά του που τρέμανε.

—Καθίστε, κύριοι, έλεγε συγχρόνως. Μη νομίζετε πως ζούμε πάντα έτσι. Μά' έλασα τη γυναίκα μου, εδώ και μερικά χρόνια, και μου λείπει πολύ.

Είχε ανοίξει στο μεταξύ τη μπουφάν και τώρα κτύπαζε τα βράμια καμιά.

—Παρέλεια να σας συστήσω, συνέχισε. Συνταγματάρχης Νιούμαν... Έλπίζω να πιητέ ένα ποτηράκι μαζί μου, κύριοι!

—Όχι, σας ευχαριστούμε, κύριε συνταγματάρχα, απάντησε ζωηρά ο Κόνραντ. Βιάζεστε, ξέρετε... Είδατε να θυγατήρα σήμερα το πρωί ή τις Κόλεμαν;

—Εγώ θα πάρω ένα ποτηράκι, συνέχισε ο συνταγματάρχης. Λίγο ούτσικα δεν κάνει ποτέ κακό. Φτάνει μονάχα να μη το παρακάνει κανείς.

Ο Κόνραντ επανέλαβε την ερώτησή του, με δυνατότερη φωνή.

—Ναί, ναι, απάντησε ο Νιούμαν. Βγήκαν όλοι... Μη νομίζετε πως παρακολουθώ τι κάνει ο άλλος κόσμος... Τυχάρως τους είδα που φεύγανε... Τους συνέβη τίποτα;

Η περιέργεια που ζωγραφιζόταν στα μάτια του, εξενείριζε τον Κόνραντ.

—Όχι, αλλά ήθελα πολύ να δω τη μίς Κόλεμαν. Τη γνωρίζετε;

—Τη μελαχροινή λέτε; Ο συνταγματάρχης χαμογέλασε και πρόσθεσε:

—Την είδα. Σπουδαία κοπέλα! Μά' τί δουλειά έχει με την αστυνομία, κύριε Κόνραντ;

—Ξέρετε πού πήγανε; —Ακουσα να μιλάνε για το Λούνα Πάρκ, είπε ο συνταγματάρχης χαρμόνιος τα φρύδια του. Ίσως να πήγανε εκεί.

Ο Κόνραντ έκοψε μία γκριμάτσα απογοητεύσεως. Ήξερε καλά πως δεν υπήρχε καμιά ελπίδα να βρή τη Φράνσις Κόλεμαν, μέσα στον κόσμο που πλημμύριζε όλοένα το Λούνα Πάρκ...

—Ανασκήμασε τους ώμους του και είπε:

—Ευχαριστούμε, κύριε συνταγματάρχα. Θα ξαναπαράσω τ' απόγευμα.

—Είσατε βέβαιος πως δεν συμβαίνει τίποτα; επέμεινε ο Νιούμαν, κυττάζοντάς τον. Έκείνος ο τύπος που τους παρακολουθούσε δεν μ' άρεσε καθόλου!

Ο Κόνραντ ανασκίρτησε και τέντωσε τ' αυτί του.

—Ποιός τύπος; ρώτησε ζωηρά.

Ο συνταγματάρχης άφισε το ποτήρι που είχε αδειάσει, και σκούπισε το στόμα του με το μεταξωτό μαντήλι του.

—Μη νομίζετε πως περνάω όλες τις ώρες μου στο παράθυρο... είπε. Έτυχε όμως να βρίσκωμ εκεί, όταν βγήκανε, κι είδα αυτό τον άνθρωπο, που τους πήρε από πίσω, μ' ένα αυτοκίνητο...

Είχε ξανδοκίτρινα μαλλιά. Ήταν νέος, μά' είχε ένα ύφος άπαχη.

—Με ποιόν ήταν ή μίς Κό-

λεμαν; ρώτησε ξερά ο Κόνραντ.

—Με τους φίλους της... Έκείνο το μαντήλι, που κρεμάει το πουκάμισό του έξω απ' το παντελόνι του, θά'θελα να τον είχα άλλοτε στο σύνταγμα μου!

Θα τον μάθαινα έχω να ντύνεται της ανθρωπιάς! Όσο για εκείνη τη μικρή, τη Μπό-νι, είναι ένα αναίδεστατο θηλυκό, σαν όλες τους...

—Πόσο χάλασε σήμερα ο κόσμος! Στόν καιρό μου, ζούσαν άλλοι άνθρωποι... Δεν θα πίστευα ποτέ πως μπορούσε να βγεί ή μίς Κόλεμαν μαζί με εκείνο το σημαδεμένο. Μά' ίσως να τον λυπήθηκε...

—Αν βλέπατε τί άσχημος που φαίνεται, μ' εκείνο το μεγάλο κόκκινο σημάδι που έχει εκ γενετής στο δεξιό μέρος, του προσώπου του!...

Ο Κόνραντ κι' ο Μπάρντιν ανταλλάσανε μία ματιά. Ξέρανε κι' οι δυο έξ' όφους τον Πέτε Βάινερ, μολονότι δεν είχε πέσει ποτέ στα χέρια τους.

Είχαν μάθει πως δούλευε για λογαριασμό του Μάουερ.

—Ποιός ήταν αυτός με το σημάδι; ρώτησε ο Μπάρντιν.

—Δεν τον ξέρω. Δεν τον είχα ξαναδω ποτέ.

—Ήταν ψηλός, αδύνατος, κι' έμοιαζε σαν φοιτητής;

—Ναί, ναι! 'Ακριδώς!

—Κι' ο άλλος με τ' αυτοκίνητο; 'Οδηγούσε μία Πακάρ; Κι' ήταν εύσωμος, με ξανθά μαλλιά και με χλωμό πρόσωπο;

—Το βρήκατε! Όσο για το αυτοκίνητο όμως, δεν ξέρω τί μάρκα ήτανε. Δεν το πρό-

σεσα... Τους ξέρετε, αυτούς τους δυο;

Μά' ο Μπάρντιν, αντί ν' απαντήσει στην ερώτησή του συνταγματάρχα, τον ρώτησε:

—Είπατε πως αυτός με το σημάδι πήγε μαζί με τους άλλους τρέξες;

—Ναί. Πήραν έν' αυτοκίνητο από εκείνο το γκαράζ, που βλέπετε εκεί. 'Ο ξανθός τους παρακολουθούσε, με τ' αυτοκίνητο του.

Τώρα ο Κόνραντ άνησυχούσε πραγματικά. Σίγουρα έ-πρόκειτο για τον Πέτε Βάινερ και το Μοέ Γκλέμπ!

—Ευχαριστώ πολύ, είπε προχωρώντας προς την πόρτα. Μας συγχωρήτε για την ενοχληση.

Μά' μη φεύγετε έτσι γρήγορα! διαμαρτυρήθηκε ο συνταγματάρχης. Δεν θα μου έ-ξηγησατε...

Ο Κόνραντ όμως είχε βγή κι' όλος απ' το σπίτι. Ο Μπάρντιν τον ακολουθούσε. Άνεβηκαν βιαστικά στο αστυνομικό αυτοκίνητο.

—Φωτίστες λοιπόν τώρα; ρώτησε τραχεία ο Κόνραντ.

Δεν πρέπει να χάνουμε στιγμή, Σάμ! Θα περάσουμε πρώτα απ' το γκαράζ. Ίσως μπορέ-

σουν να μάς περιγράψουν τ' αυτοκίνητο...

—Ύστερα, εγώ θα τρέξω στο Λούνα - Πάρκ, ενώ εσύ θα φροντίσεις να μάς στείλουνε βοήθεια. Θα μάς χρειαστούνε σαράντα ή πενήντα αστυφύλακες, το γρηγορώτερο!

—Ελα, Χριστέ μου! απόρησε ο Μπάρντιν. Τι να τους κάνεις, όλους αυτούς; Δεν φτά-

νουμε έσθ κι' εγώ;

Ο Κόνραντ ήταν χλωμός. Τα μάτια του πετούσαν σπίντες.

—Τρελλάθηκες; φώναξε. Ή κοπέλλα που ζητάμε, βρίσκεται ανάμεσα σε 5 χιλιάδες ανθρώπους... και την έχουμε πά-ρει από πίσω δυο καθάρματα του Μάουερ...

—Όχι, δεν υπάρχει τέτοιος φόβος. Άρκει να στρί-βω κανείς διαρκώς άριστερά, για να ξαναβγεί σε δέκα λεπτά μογάχα...

Θαρήτε λοιπόν; —Ή Φράνσις δέχθηκε. Δεν την ενδιέφερε ο λαβύρινθος. Μά' ο Πέτε είχε συμμορφωθεί ως τότε τόσο προθυμία μ' όλες τις επιθυμίες της, να του το ά-ποχρέωνό της να του το ά-ταποδώσει μία φορά.

—Ε, σταθείτε μία στιγμή! είπε ο Μπάρντιν σταματώντας. Δεν μπορώ να τ' άκουαλά μαζί μου, δ' αυτό!

Είχε τα χέρια του φορτωμένα με κούλες, βαζάκια αμφοβολού γούστου, καρύδες του κοκό και κουτιά με καραμέλες.

—Ποιός σουπε να τ' ά-ρίθμους; απάντησε ή Μπούντυ γελώντας. Πού θα τ' άρίθμους τώρα;

—Άς γυρίσουμε μία στιγμή στ' αυτοκίνητο. Ύστερα, θα πάμε στο μεγάλο τροχό.

—Δεν υπάρχει λόγος να πάμε όλοι μαζί στ' αυτοκίνητο, παρατήρησε ή Μπούντυ. Θαρθώ εγώ μαζί σου...

—Εσείς οι δυο, πηγαίνετε να μάς περιμένετε στο μεγάλο τροχό.

Δεν έχω άποφασίσει ακόμα αν θ' άνεβώ σ' αυτόν... μπορεί όμως να μείνω κάτω και να σας κυττάω.

Η καρδιά του Πέτε άρχισε να χτυπά γοργά. Έδώ και μία ώρα, προσπαθούσε άπτελ-τισμένα να βρει μοναχός με τη Φράνσις. Και να πού του παρουσιάζονταν επιτέλους ή ευκαιρία!

Κύτταξε πάνω απ' τον ώμο του. 'Ο Μοέ στεκότανε λίγο μακρύτερα, πίσω από μία κά-λωνα, και τους κτύπαζε με κακία.

—Εν τάξει, είπε ή Φράν-σις. Ραντεβού λοιπόν στην εί-σοδο του μεγάλου τροχού.

Ο Πέτε ήξερε πως ο Μοέ δεν θα περίμενε πιά περισσό-τερο. Έπρεπε να βρή ένα τρόπο ν' άπομακρύνει τη Φάν-σις απ' τον κόσμο κι' απ' το Μοέ.

Κύτταξε γύρω. Ή ματιά του έπεσε σε μία μεγάλη φωτεινή επιγραφή:

«Ο μεγάλος λαβύρινθος με τους καθρέφτες. Ξέλτε να βρεθήτε μόνοι; Έλάτε να χα-θήτε στον καταπληκτικότερο λαβύρινθο του κόσμου».

—Θα χρειαστήτε είκοσι λε-πτά το λιγώτερο, για να πάτε και ναρθήτε, είπε στο Μπά-στερ. Εμείς θα πάμε να ρί-ξουμε μία ματιά στο λαβύ-ρινθο. Μπορούμε να συναντη-θούμε στην πόρτα του.

Στράφηκε στη Φράνσις και πρόσθεσε:

—Θέλετε ναρθήτε μαζί μου; Θα περάσουμε όμορφα!

—Μά' θα χαθώ εκεί μέσα, και θα κάνετε τρεις ώρες να ξαναβγώ! φώναξε ή Μπούντυ.

—Όχι, όχι, δεν υπάρχει τέτοιος φόβος. Άρκει να στρί-βω κανείς διαρκώς άριστερά, για να ξαναβγεί σε δέκα λεπτά μογάχα...

Θαρήτε λοιπόν; —Ή Φράνσις δέχθηκε. Δεν την ενδιέφερε ο λαβύρινθος. Μά' ο Πέτε είχε συμμορφωθεί ως τότε τόσο προθυμία μ' όλες τις επιθυμίες της, να του το ά-ποχρέωνό της να του το ά-ταποδώσει μία φορά.

—Όπως θέλετε, είπε ή Μπούντυ. Να τ' ξέρετε όμως, αν δεν έχετε βγή σε μισή ώρα από εκεί μέσα, δεν πρόκει-ται να σας περιμένουμε πε-ρισσότερο. Έλα, πάμε, Μπά-στερ.

Ενώ άνοιγαν δρόμο ανά-μεσα στο πλήθος, ο Πέτε έρι-ξε άλλη μία ματιά στο Μοέ. Τον είδε να κυττάει το ζευγάρι που άπομακρυνόταν.

Στράφηκε τότε στη Φράνσις και της είπε ζωηρά:

—Πάμε κι' εμείς; —Εκείνον τον ακολουθούσε ως την πόρτα του λαβύρινθου, με το χέρι της άκουμπημένο στο μπράτσο του.

—Τον ξέρετε, αυτόν τον ά-νθρωπο; ρώτησε άπότομα.

Ο Πέτε άνασκίρτησε.

—Ποιόν άνθρωπο;

—Εκείνον που κυττάατε πριν από λίγο... με το μαύρο κοστούμι. Μας παρακολουθού-σε όλο το πρωί.

—Μπά, αλήθεια; είπε ο Πέ-τε, προσπαθώντας να φωνή ά-διάφορος. Πιστεύω... μου φα-ίνεται πως τον έχω δει κάπου...

Είχαν φτάσει τώρα στο τα-μείο του λαβύρινθου. Ο Πέτε προχώρησε για να βγάλει ελ-σιτηρία. Ήταν το μόνο μέρος όπου δεν υπήρχε ούρα από πε-λάτες...

—Όταν θ' ά-ρίθμους, να στρί-ψετε άριστερά, τους σύστησε ή ταμίσια καθώς τους έδινε τ' α-ρίθμους. Και να έξακολουθήσετε έτσι...

—Αν χαθώ, χτυπήστε ένα άπ' τα κουδούνια που ύ-πάρχουν παντού μέσα στο λα-βύρινθο. Θαρθώ τότε κάποιος να σας οδηγήσει.

Ο Πέτε γύρισε κοντά στη Φράνσις, που τον περίμενε μπροστά στην είσοδο. Την ά-κολουθούσε σ' ένα μακρύ διά-δρομο. Την τελευταία στιγμή, ξανακύτταξε πίσω του με ά-γωνία. Ο Μοέ δεν βρισκόταν εκεί.

—Τί θα κάνουμε τώρα; ρώ-τησε ή Φράνσις, που προχω-ρούσε μπροστά. Πνίγεται κα-νείς εδώ μέσα... δεν βρίσκε-τε;

—Θ' άναπνεύσουμε πιά έ-λεύθερα, όταν φτάσουμε στο λαβύρινθο. Είν' άνοιχτός άπό πάνω.

Περπάτησαν μερικά μέτρα άκόμη κι' ύστερα βρέθηκαν ξα-φνικά ανάμεσα σε δυο τοίχους, ύψους τεσσάρων μέτρων και σκεπασμένους όλότελα με κα-θρέφτες.

Μόλις μπορούσαν να προχω-ρήσουν εκεί μέσα δυο άτομα, δίπλα - δίπλα. Οι καθρέφτες είχαν τέτοια διάταξη, ώστε, ό-ταν ή Φράνσις κι' ο Πέτε μπή-κανε στον πρώτο διάδρομο του λαβύρινθου, βρέθηκαν άμέσως περικυκλωμένοι άπ' την εικόνα τους, σε τριάντα ή σαράντα έ-παναλήψεις.

Η Φράνσις σταμάτησε τα-ραχμένη.

—Δεν μου πολυάρεσει εδώ μέσα, δήλωσε. Λέτε να τ' ά-ταφάρουμε να βγούμε;

—Καί βέβαια, την καθή-χασε ο Πέτε πιάνοντας την άπ' το μπράτσο. Δεν έχωμε παρά να προχωρήσουμε όλοένα και να στρίψουμε άριστερά...

Ήθελε να την οδηγήσει στο κέντρο του λαβύρινθου, για την περιπέτεια που θα τους παρα-κολουθούσε ο Μοέ. Προχώρησαν για λίγο μέσα στους διαδρό-μους, στρίβοντας άριστερά σε κάθε δισταύρωση.

Πάνω απ' τα κεφάλια τους βλέπανε το γαλανό ούρανο. Ή όχλοβοή του κόσμου έφτανε κα-θαρά στ' αυτιά τους.

Κάθε διάδρομος ήταν πανο-μοιότυπο του προηγούμενου. Τους περικύκλωνε όλοένα ή εί-κόνα τους.

—Ένας άπ' αυτούς τους δια-δρόμους, που φαίνονταν άτελεί-ωτος, κατέληγε ξαφνικά σε ά-διέξοδο. Χρειάστηκε λοιπόν να ξαναγυρίσουν πίσω, για να βρουν πάλι τη διασταύρωση όπου είχαν λαθέψει.

Σε δυο - τρία λεπτά, ή ή Φράνσις έπεσε άπότομα:

—Δεν προσπαθώμε να βγού-με τώρα; Βρίσκω πως είναι πολύ μονότονα εδώ μέσα!

Ο Πέτε σταμάτησε. Κύττα-ξε πίσω του, το διάδρομο άπ' όπου είχαν περάσει. Κι' είδε είκοσι πρόσωπα με είκοσι ση-μάδια, σαν το δικό του, που του φέρανε λίγη ναυτία.

Είχε φτάσει πιά ή στιγμή να πη όλη την αλήθεια στη Φράνσις. Τώρα όμως καταλά-βαινε πόσο ήταν δύσκολο...

Είχε τόσο λίγη ώρα στη διά-θεσή του! Από στιγμή σε στιγμή, μπορούσε να ξεπροβά-λη ο Μοέ άπ' τη στροφή κά-ποιου διαδρόμου...

—Σας έφερα εδώ για να σας πω κάτι τι, άρχισε ο Πέ-τε. Σας προειδοποιώ πως θα ταραχθώτε πολύ...

Του έριξε μία γρήγορη μα-τιά και άρρωσε λίγο τα φρύ-δια της.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε.

—Δεν είμαι ο Μπάστ Στή-δενς. Λέγομαι Πέτε Βάινερ...

Μά' δεν έχωμε πολύ καιρό στη

διάθεσή μας! Σας ίκετεύω να μ' άκούσετε, και προσάπτων να μη φοβηθήτε.

Είπε την άγωνία να ζωγα-φίζεται στο πρόσωπό της και την λυπήθηκε. Προσπάθησε να της χαμογελάσει.

—Δεν καταλαβαίνω, του εί-πε εκείνη μαλακά. Φάρσα μου κάνετε;

—Όχι, δυστυχώς... Προτού σας πω περισσότερα πράγμα-τα, θέλω να μάθετε πως δεν πρόκειται για κανένα λόγο να σας κάνω κακό. Είσατε άσφα-λισμένη κοντά μου. Μη φοβό-σαστε λοιπόν.

Η κοπέλλα τραβήχτηκε λίγο άπό κοντά του.

—Τί σημαίνει αυτό; πρό-φερε.

—Έχω τόσο λίγη ώρα! της είπε, άναζητώντας άπελπισμέ-να τις λέξεις που ταιριάζα-νε. Δεν ξέρω κι' εγώ περί τί-νος πρόκειται. Μά' μου άναθε-σαν να σας κάνω κακό...

Ο άνθρωπος που μάς παρακολου-θούσε, είχε έρθει μαζί μου. Είν' επικίνδυνος, αυτός! Ξέρω πως σας φαίνεται άπίστευτο... μ' άπορεί να σας σκοτώσει, αν βρεθί μοναχός μαζί σας!

—Το μόνο μέσον για να σας σώσω, είναι να τον σκοτώσω, ενώ έσείς θα ξεφύγετε. Να για-τί σας έφερα εδώ! Πρέπει να κάμνετε όκρινδώς ό,τι σας πώ...

Σταμάτησε, βλέποντας τη ματιά της να πλημμυρίζη άπό τρόμο.

Πίστευε τώρα ή Φράνσις πως είχε να κάνει μ' ένα τρελ-λό. Τραβήχτηκε πίσω, κυττά-ζοντάς τον στα μάτια, και τέν-τωσε τα χέρια της μπροστά,

σαν να τον ίκετεύε να μη την πλησιάσει.

Ο Πέτε δεν κουνήθηκε. Ή-ξερε πως ήταν επικίνδυνο γι' αυτόν να πη την αλήθεια. Εί-χε προβλέψει πως θα τον περ-νούσε για τρελό ή κοπέλλα...

—Σας παρακαλώ, Φράνσις, μη φοβόσαστε, της είπε πάλι. Έχετε έμπιστοσύνη σε μένα!

Δεν είμαι τρελλός, ούτε και θέλω το κακό σας... Δε με πι-στεύετε; Δεν βλέπετε λοιπόν πως θέλω να σας βοηθήσω;

—Φύγετε, σας παρακαλώ! άπάντησε ή κοπέλλα, κατάκλη-μη, αλλά διατηρώντας την ψυ-χραιμία της. Θα ξαναβρω μο-νάχη μου το δρόμο. Σας ίκε-τεύω να μ' άφίσητε μόνη.

—Ήσυχάστε, θα φύγω!

Πρέπει όμως πρώτα ν' άκού-σε ό,τι έχω να σας πώ. Ο ά-νθρωπος που μάς παρακολουθώ-σε, έχει περί τη διαταγή να σας σκοτώσει! Δεν ξέρω γι-τί... μά' θα το κάμνι, αν δεν τον έμποδίσω...

Μο' στείλανε μία φωτογραφία σας, για να σας άναγνωρίσω. Θα σας τη δείξω, για να καταλάβετε πως σας λέω την αλήθεια.

Βλέποντας να μεγαλώνη ή τρόμος της, έχωσε βιαστικά το χέρι του κάτω άπ' το παλτό του, για να πάρη το πορτοφό-λι του. Σκεπτότανε πως, όταν της έδειχνε τη φωτογραφία, θα καταλάβαινε τον κίνδυνο που διέτρεχε!

Καθώς όμως έβγαζε το πορ-τοφόλι του, το ρολόι του πιά-στηκε στο γάντιο, που βήγχε άπ' τη ζώνη του κι' έπεσε χά-μα, μπροστά στα πόδια του.

Η Φράνσις χαμήλωσε τ' ά-ματιάς της κι' είδε το φοινικό γαν-τίο. Τα μάτια της γούρλωσαν άπ' τη φόβη. Ύστερα κύττα-ξε πάλι τον Πέτε και συνάντη-σε την τρομαγμένη και ένοχη ματιά του.

Δεν διάστασε πιά. Ήταν βέ-βαιη τώρα πως είχε να κάνει μ' ένα επικίνδυνο μαγκαλά, που την είχε παρασύρει μέσα σ' έ-κείνο το λαβύρινθο για να την σκοτώσει. Ήξερε πως δεν θα-χε καμιά ελπίδα να νικήσει, αν πάλευε μαζί του...

Γύρισε λοιπόν άπότομα κι' άρχισε να τρέχει.

—Φράνσις, Σας ίκετεύω! της φώναξε ο Πέτε μ' άγωνία.

Μά' εκείνη δεν άκουε πιά τίποτε. Έτρεχε, όσο γρηγορώ-τερα της έπιτρεπαν τα λεπτά κι' εύκινητα πόδια της.

Φρόντιζε συγχρόνως ν' άγ-γίλη όλοένα τον τοίχο με τους καθρέφτες, με τις άκρες των δαχτύλων του άριστερού χεριού της. Βρήκε μία στροφή κι' ά-κολούθησε τρεχώντας τον άλλο αυτό διάδρομο. Ύστερα έστρί-ψε δεξιά...

Είχε λαχανιάσει άπ' τον τρόμο, το πρόσωπό της είχε γίνει άσπρο σαν πανί...

Δεν ήξερε πιά πόση ώρα έ-τρεχε έτσι. Πόσες φορές είχε στρίψει στους διαδρόμους. Κά-θε βήμα της φαινόταν να την ξαναφέρνει στο ίδιο μέρος.

Δεν μπορούσε πιά να τρέ-ξη... Άκούμπησε σ' ένα κα-θρέφτη, σφίγγοντας το στήθος της με τα χέρια της, με τα μάτια κλειστά, προσπαθώντας να ξαναβρή την άνάσα της...

Ύστερ άπό ένα λεπτό, ά-νοίξε τα μάτια της και κύττα-ξε την εικόνα της στον κα-θρέφτη. Παρατήρησε πως τα μάτια της ήταν μεγαλωμένα άπ' το φόβο και τα μαλλιά

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΦΥΛΛΙΣ

Η Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ 14

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 70-410

CREME

Κρέμα νυκτός. Τροφή, συντηρεί και αναζωογονεί το δέρμα. Καταδραμνεί τους ερεθισμούς. Έξασκίφει τας ηλιακές.

NEIGE

Κρέμα ημέρας. Προσταίνει αν έ-κτεθειμένο. Στήνεται όλη νύχτα.

Mousse

Ελαφύλμα διά- των καθάρσεων των ξηρών και συνήλων εκτεθειμένων. Προσάγει εις το δέρμα ελαφύλμα, τα ναυνή.

Perle

Ελαφύλμα διά- των καθάρσεων των ξηρών και συνήλων εκτεθειμένων. Προσάγει εις το δέρμα ελαφύλμα, τα ναυνή.

ΦΥΛΛΙΣ

ΤΑ ΠΡΟΙΟΝΤΑ ΦΥΛΛΙΣ, ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΓΝΟΤΕΡΑΣ ΒΑΣΙΚΑΣ ΥΛΑΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΑΓΟΡΑΣ.

Πάντου θά θαυμάζουν την όμορφιά σας... Πάντοτε θά μένετε νέα.

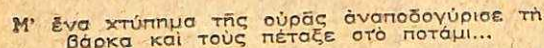
• EXTERNES. BOGOMOLETZ Εμπονηνικό καλλυντικό προσώπου

• TALIKA Κρέμα για το μέγαλο των θλαφιδών.

• Cubana Για να μη όλτε ποτε λευκά το μαλλίό σας.

GEN. ANT.ΠΟΣ Β. ΔΡΑΚΑΚΗ 10 ΣΙΝΑ ΤΗΛ 30-046 ΑΘΗΝΑΙ

Πωλούνται εις τα κεντρικά φαρμακεία και καταστήματα καλλυντικών.

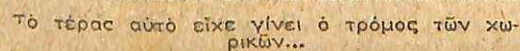

Οι κροκέδαιοι έχουν 150 χρόνια, ή και περισσότερο. Φτάνουν σε μήκος 1-10 μέτρα και σε βάρος τους 3 τόνους. Κα-
νενα ζωό της ζουγκλας δεν μπορεί να
τους ξεφυγή — εκτός ίσως από τους έ-
λεφαντες. Βγαίνουν νικητές ακόμα και
στις μάχες τους με ρινόκερους 3 τόνων.

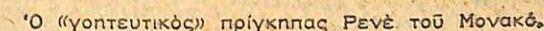
Οι κυνηγοί, που σκοτώνουν κροκεδείλους για το δέρμα τους, αντιμετωπίζουν έν' άλλο πρόβλημα: "Αν τους σκοτώσουμε μέσα στο νερό, το πτώμα τους βουλιάζει στο βυθό, κι' έτσι πολλές ημέρες δεν ξαναεμφανίζονται στην επιφάνεια. Η τεχνική λοιπόν του κυνηγιού τους είναι να τους πλησιάσουν με μία βάρκα, όσο το δυνατόν περισσότερο, πριν τους πυροβολήσουν. Τη στιγμή δε που ο κυνηγός πιέζει τη σκανδάλη, ένας βοηθός του κραφάνει, το τέρας μ' ένα καράκι, δεμένο σ' ένα γερό κορμάνι.

Ἡ ἀπίστευτη περιπέτεια ἐνός μαύρου τῆς Ρωθεσίας

Εὐτυχῶς, ὁ κλητὸς πρόλαβε νὰ χα-
θῇ μεσ' στὴν τρύπα του, γιὰ ν' ἀποφυγ-
τὰ φοβερά χτυπήματα τῆς οὐρᾶς τοῦ
καὶ νὰ τοῦ φυτέψῃ ὕστερα δυὸ σφαίρες
στὸ μυαλό.

ήθελαι να είναι ένας σωστός, γνώριον το ερώτημα της.

νά χωρέσουν μαθηματικοί κα-
τόνες

Δηλώνει ὁ πρίγκηπας Ρενιέ τοῦ Μονακό, τὸ «γοητευτικώτερο
νεροντοπαλλήκαρο τῆς Εὐρώπης»

...ναί, κάθονταν
...ήταν θινκότες. Μπο-
ρούσε να παντρευτεί μία καμαροτέρα, μία παλαιοτέρα ή μία νεότερη που την κι-
νηματογράφου. Οπαδοί τους, μου είναι δύσκολο να γνωρίσω πολλές και
καμωριές και παλαιοτές — και φοβάμαι τις στάρ που κινηματογράφου! Χωρίς
χωρίς, φοβάμαι, ότι μία στάρ θα βρει μοιραίες πλινκτικές την ζωή
της πρηνήλωσης. Εκείνο, που ξέρω, είναι πως δεν θα παντρευτώ ποτέ
ένα από τα λεγόμενα εγκλάμω—γκερλς, που φιλοδοξούν να είναι
καρζον. Η Ιωάννη κοπέλα, που φαντάζομαι, είναι ζωντανή, να λέω
επιβεβαιώ, προσκομμένη με χαρά και θαλασσοκρήνη, να είναι μακριά πολ-
λάς, στο χέλι, να αντηχεί συχνά ένα κρυσταλλινό γέλιο... Έλμιζω,
κι από τα χέλια της αντηχεί συχνά ένα κρυσταλλινό γέλιο... Έλμιζω,
ή νέα, που θα πάρω, να μην απέχη πολύ από την
Ιωάννη αυτή ελκόνε.

—Καί μιν τελευταία ἐρώτησι, Ὑψηλότατε, κατέ-
ληξε ὁ Γερμανὸς δημοσιογρά-
φος. Δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε γιὰ
τὰ πνευματικὰ προσόντα τῆς
νέας, ποὺ θὰ θέλατε νὰ παν-
τρεψήτε...

- Θά ήθελα, - απάντησε ὁ πρίγκιπας, μιά ξύλινη κοπέλα γιά γυναικά μου, ὅχι, ὁμως, καί μιά διανοούμενη! Δέν υπάρχει τίποτε χειρότερο, γιά έναν άντρα, ἀπό μία γυναίκα, πού ζερεῖ, σέ κάθε στιγμή, περισσότερο, πραγματικά, ἀπό ἐκεῖνον. Θάθελα νά παντρευτώ μὲ μίαν ἀπλή κοπέλα, πού νά μὴ ἀνίκη καί νά ζήσει πὼς καί ἐγὼ τῆς ἀνίκη. Φυσικά, ὁμως, πρέπει νά μείνω ἐγὼ ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ, χωρίς, βέβαια, νά εἶμαι καὶ δικτατορας. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, θά ήθελα νά ζήσω μὲ μίαν γυναικά, πού νά εἶναι περίπου στὴν ἡλικία μου,

»Δέν θά μπορούσα νά παντρευτώ μιὰ κοπέλλα, πού θά ήθελε νά χορεύη όλη τή νύχτα, ούτε καί μιὰ γυναίκα άκριώς συνομήλική μου, πού θά γερνούσε γρηγορώτερα άπό μένα.

Πιστεύω πως μία γυναίκα πρέπει να είναι περί τα πέντε ως δέκα χρόνια νεώτερη από τον άνδρα της. Αλλά και πάλι, σ' αυτά τα ζητήματα, δεν μπορούν να χωρέσουν μαθηματικοί κα-
γόνες.

Ἡ ἀριστοτέρα: Ἡ πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα τοῦ Λουξεμβούργου, πού, ἐ-
δω κι' ἐνῆναι χρόνῳ, ἐβάρητο ὡς ἡ (βέβαια) μελλοῦσα συζύγου τοῦ
πριγκίπια Ρενιέ. Σ' τὴ μέση: Ἡ Ζιζέλ Πασκάλ, ὁ μεγάλος ἐρῶτας τοῦ
Ρενιέ, μὲ τὸν συζυγίῳ της 1955. Δεξιά: Ἡ νῆσρωτατη Ἀμερικανίδα Τζο
Ἀντ Στόρια, πού εἶχε ταξιδέψει στὴν Εὐρώπῃ, μόνο καὶ μόνον γιὰ νὰ
γνωρίσῃ τὸ εἰδικό της: τὸν πριγκίπια Ρενιέ.

Οι ελέφαντες πανικοβάλλονται από την προσέγγιση του αεροπλάνου.

Τ' ΑΓΡΙΑ ΖΩΑ και το αεροπλάνο

Στους ελέφαντες φέρνει τον πανικό και στα λιοντάρια προκαλεί την περιέργεια!...

Εδώ και αρκετά χρόνια, σε όλη την Κεντρική και τη Νότιο Αφρική, απαγορεύεται στα αεροπλάνα, όταν πετούν πάνω από την ζούγκλα, να κατεβαίνουν χαμηλότερα από τα 700 μέτρα. Το ίδιο μέτρο άρχισε να ισχύει, λίγο καιρό αργότερα, και για τα δάση της Ευρώπης και της Βορείου Αμερικής.

Ποιος ήταν ο λόγος, που ανάγκασε τις κυβερνήσεις των τριών ηπείρων να λάβουν την περσιμένη αυτή απόφαση; Κανείς άλλος από τον πανικό, που δημιουργείται στα άγρια ζώα — έναν πανικό, που φτάνει στα όρια της πιο έσχατης αλλοθροσύνης — μόλις αντικρύσουν από άκουσον το βορβώδες, χαλυβιδό πουλί.

Όπως διαπιστώθηκε, τα ζώα, που πανικοβάλλονται περισσότερο από την παρουσία του αεροπλάνου, είναι οι ελέφαντες, οι ζέβροι και οι αντιλόπες. Τα αποτελέσματα του πανικού αυτού έχουν ιδιαίτερα τραγικά αποτελέσματα στους ελέφαντες. Τα παχύδερμα, όταν βέβαιαν το αεροπλάνο να κατεβαίνει μουγκρίζοντας πάνω από τα κεφάλια τους, πάθαιναν ένα είδος «αμόκ». Το κοπάδι τους εγκατέλειπαν την περιοχή, που άνηκε δικαιωματικά στο κοπάδι — σύμφωνα μ' έναν περίεργο, άγραφο νόμο μεταβύ των ελεφάντων — κι όρμησαν σε περιοχές, που ανήκαν σε άλλα κοπάδια. Τότε, άρχιζε ένα φοβερό μακελειό ανάμεσα στους άρσενικούς ελέφαντες του ενός και του άλλου κοπαδιού.

Άλλοτε, πάλι, ξέφευγαν από τα τεράστια αέθνια πάρκα και τους απαγορευμένους για το κυνήγι χώρους και έφευγαν, εύκολη λεία, στις κάννες των λευκών και ιθαγενών κυνηγών.

Ευτυχώς, με τον καθορισμό του κατωτάτου ορίου πτήσεως στα 700 μέτρα, ο αφρικανικός έλεφας — ένα είδος, που αρχίζει σιγά-σιγά να εκλείπει από το πρόσωπο της Γης — γλύτωσε από τον καινούργιο αυτό εχθρό.

Η παρουσία αστόσου του αεροπλάνου δεν προκαλεί σε όλα τα ζώα τις ίδιες αντιδράσεις. Αντίθετα με τους ελέφαντες και τις αντιλόπες, τα λιοντάρια δεν αισθάνονται απέναντί του κανένα φόβο, αλλά μόνο άκαταμάχητη περιέργεια.

Ένας γαιοκτήμονας της Κένυα, ενώ έτοιμαζόταν να προσγειωθεί με το ιδιωτικό αεροπλάνο του στο αεροδρόμιο, που είχε κατασκευάσει στο κτήμα του, αντιλήφθηκε άσφαινα με πρόμο, ότι μια λεάνα είχε εγκατασταθεί με τα τρία μικρά της στο διάδρομο προσγειώσεως, κυττάζοντας ψηλά με δυσκολία περιέργεια.

Ευτυχώς, ο έραστήχης πιλότος είχε την εξαιρετική και πολύτιμη δυνατότητα να σιγήσει. Για να διώξει την λεάνα, που έσκολούσε να μπει στην ίδια θέση και να κυττάει,

Έκανε βουτιά με το σκάφος του ακριβώς επάνω από το κεφάλι της! Έκείνη, όμως, έμεινε απάθεστη, όπως και τα τρία λιοντάρια της.

Όταν επανέλαβε το ίδιο, η λεάνα, ένωλημένη, ύψωσε το πόδι της, σαν να θέλει να διώξει αυτό το ιπτάμενο ζώο, αλλά δεν αποφάσισε, ούτε αυτή τη φορά, να εγκαταλείψει το αεροδρόμιο. Ο γαιοκτήμονας εξακολούθησε, για αρκετή ώρα, να κόβει βόλτες με το αεροπλάνο του, ώπου, επιτέλους, έφτασε επί τόπου ένα καμινόνι, με βαρελά ωπλισμένους ιθαγενείς, και τότε μόνο η λεάνα έδωσε να φύγει!

Η φιλοπερίεργη διάθεσι, που γεννάει στα λιοντάρια το αεροπλάνο, διαπιστώθηκε και σε άλλες περιπτώσεις. Ένα αεροπλάνο είχε αναγκαστεί να διανυκτερεύσει σε ανοιχτό χώρο, στη ζούγκλα. Σε αρκετή απόσταση, το πλήρωμα και οι επιβάτες είχαν στήσει τον καταυλισμό τους, ανάθοντας γύρω φωτιές. Όταν επέστρεψαν το πρωί για να επείδαστούν, διαπίστωσαν πως το αεροπλάνο είχε κακοποιηθεί με μανία... «σαν είκοσι γυμνασιόπαιδες να το είχαν περιποιηθεί με τους σουγιάδες τους» — κατά την περιγραφή ενός μέλους του πληρώματος. «Όπως εξακριβώθηκε, η κακοποίηση αυτή είχε προέλθει από τα λιοντάρια, που το είχαν περιεργαστεί, όχι μόνο με την όραση και την όσφρηση, αλλά επίσης και με τα νύχια τους!»

Την ίδια περίεργη για τα αεροπλάνα, δείχνουν και οι άρκουδες. Πριν από λίγο καιρό, σ' ένα καναδικό αεροδρόμιο, ένα αεροπλάνο αναγκάστηκε να καθυστερήσει επί μία ώρα την προσγείωσή του, επειδή μια οικογένεια από άρκουδες είχε εισβάλει, από το γειτονικό δάσος, στο αεροδρόμιο, με άκαταμάχητη φιλοπερίεργη διαθεσί, και δεν ένοουσε, με κανένα τρόπο, να απομακρυνθεί!

Οι κίνδυνοι για τα αεροπλάνα εκ μέρους των ζώων — συμπεριλαμβανομένων των ελεφάντων — είναι πολύ μεγαλύτεροι από τη ζηρία, όπως, επίσης, και στο όγρο στοιχείο (στις λίμνες της Κεντρικής Αφρικής, τα υδροπλάνα ύφισταται πολύ συχνά... υποδύχους επιθέσεις!) παρά στον αέρα. Οι περισσότερες ιστορίες, που αφορούν έφορμήσεις αμνηστών πουλιών έναντι αεροπλάνου, απέχουν πολύ από την πραγματικότητα. Το μόνο αβόλυτα εξακριβωμένο τέτοιο γεγονός, είναι ότι, πέρσι, στην Αθρσσινία, ένα αεροπλάνο υποχρεώθηκε σε αναγκαστική προσγείωσι σ' ένα όροπέδιο, από ένα κοπάδι γυπες, που το είχε επιτεθή με λυσσαλέα μανία. Τα πλά πολλά άτυχήματα, όμως, συμβαίνουν, όταν το αεροπλάνο πέφτει μόνο του σ' ένα κοπάδι από πουλιά, όπως αυτό, καθώς στριφογυρίζουν ζαλισμένα για να σωθούν, κάνουν τον πιλότο να χάνει την ορατότητα μέσα σ' αυτό το πέλαγος από φτερά!

Τα ζώα που δείχνουν, άλλα ενεργητικά και άλλα παθητικά, τόσο δυσφορία έναντι του αεροπλάνου, όταν είναι απ' έξω, μεταβάλλονται σε πρότυπη επίθεσών, όταν ταξιδεύουν μέσα στο σκάφος!

Οι Αμερικανοί, δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου πέρσι να μεταφέρουν χιλιάδες κάστερες με τα ελικόπτερα από περιοχές, όπου απειλούσαν τις καλλιεργημένες εκτάσεις, σε άλλες, και να τους ρίξουν εκεί με τα αεζιπτάτα. «Οι λοιποί προσγειώθηκαν ομαλότατα και κανείς δε δεινοπάθησε στο ταξίδι του! Την ίδια επιτυχία, σημείωσε, σε ανάλογη περίπτωση, η μεταφορά εκατοντάδων «βαπτιτί», από μέρη, όπου κινδύνευαν να πέσουν θύματα της όργης των εξαγριωμένων καλλιεργητών, σε ασφαλή βάση.

Το καταλλήλοτερο, όμως, τεράστιο για τα εναέρια σπορ έχει αποδειχθεί ο σκύλος. Σήμερα, οι αεροπορίες όλων των Μεγάλων Δυνάμεων έχουν σκύλους — αεζιπτάτες, που δείχνουν εκπληκτική αντίληψη και ικανότητα προσαρμωγής στην δύσκολη αυτή άσκηση. Η πτώση από τους αιθέρες δεν τους προξενεί κανένα φόβο.

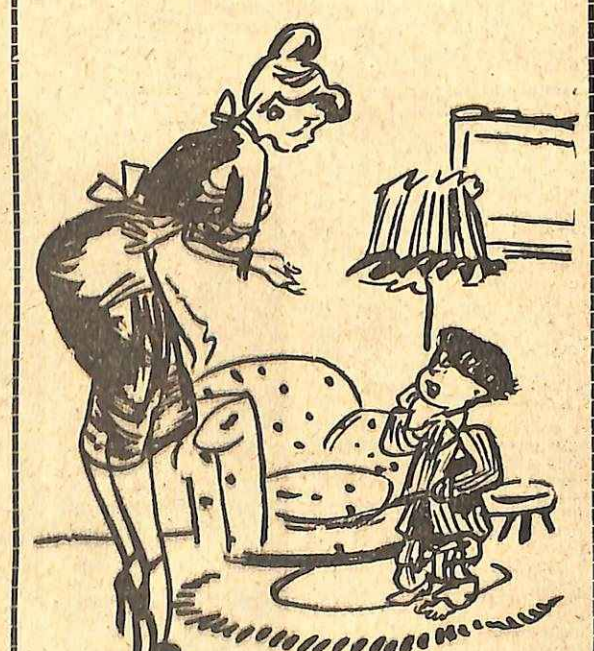
Τέλος, διαπιστώθηκε, ότι τα αεροπλάνο ταξίδευαν ευνοϊκά και... τις πεταλούδες. Την άνοιξη του 1954, ένα αεροπλάνο, προερχόμενο από την Αφρική και μεταφέροντας 44 επιβάτες και 4000 πεταλούδες, προοριζόμενες για τον Βοτανικό Κήπο του Μονάου, έπεσε και συνετρίβη στην όροσειρά των Απεννίνων. Από τους 44 επιβάτες, δεν σώθηκε κανείς. Αλλά οι 4.000 πεταλούδες επέζησαν όλες από την καταστροφή! Τις βρήκαν, κλεισμένες στα χαρτόνια κουτιά τους, ανέπαφες και άπότητες από ότι συνέβη!

— Νάτος ή γιατρός... μόλις βγήκε!... (Του 'Αρχέλαου)

— ΑΙ ΝΑ ΚΑΙ Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ ΠΟΥ ΧΑΣΑΜΕ ΠΕΡΟΥΣΙ ΞΑΦΝΙΚΑ!...

— Έλα να σε πλύνω, Κωστανή, γιατί ό μπαμπάς θα σε πάρει στο σινεμά.
— Ναι, αλλά αν δεν με πάρει, θα πάει το πλύσιμο άδικα.

Η αλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Σάββας Παπαδόπουλος, 66, Λάρνακα, Κύπρος, και ο Άνδρας Γεωργιάδης, Τ.Κ. 569, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 16—20 χρόνων.

Ο Ντίνος Πέτελης (17 χρόνων), 'Ηρώδης 'Αττικού 4, Βαρύσια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένες νέες της Ελλάδας.

Ο Κωνσταντίνος Μαυρίδης (17 χρόνων), 'Αθαν. Διάκου 2, Παλλουριώτισσα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Λοΐζος Πατζόπουλος Πλατεία 'Ελ. Βενιζέλου, Στάσις Περίπτερου, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 15—17 χρόνων.

Ο Γεώργιος Δημητρίου, Σταδίου 73, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Οι δύο φίλοι Κλεάνθης Παπαϊωάννου και Γεώργιος Ευαγγέλου, Καλασσοί, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 16—18 χρόνων.

Ο Ηλίας Κολλητήρης (16 χρόνων), Πάνω Δευτέρα, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας.

Ο Ιωάννης Παπαντωνίου (20 χρόνων), Φαρμακείο 'Αλάς, 'Ελλάδος 78Β, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Άνδρας Γεωργιάδης, Λευκωσία, Κύπρος και ο Παναγιώτης Άνδρέου, Πλατεία 9, 'Αγίος Λουκάς, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Γεώργιος Ιωάννου, Κάτω Ζώδια, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Τάκης Χριστοφόρου (18 χρόνων), Πατρόκλου 13, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Ο Δημόκριτος Μιχαήλ (19 χρόνων), 'Αρσινόης Κατήχηστος 7, (19 χρόνων), 'Αριστοτελείου 7, (19 χρόνων), Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Άνδρας Κωστάκης Κωνσταντίνου, Ρ.Ο. ΒΟΧ. 238, 'Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.

Οι δύο φίλοι Πέτρος Χρήγαλίδης και Πέτρος Χρήστου, Παλαίκομπος, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Άνδρας Κωνσταντίνος, Τ.Κ. 7, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες των 'Αθηνών.

Ο Χριστόδουλος Παπαδόπουλος (17 χρόνων), Προδής 17, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες.

Οι τρεις φίλοι Βάσος Παπαδόπουλος, Άνδρας Μαν-δρίδης, 'Αθηνών, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Οι δύο φίλοι Κωνσταντίνος, 'Αθηνών, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Οι δύο φίλοι Κωνσταντίνος, 'Αθηνών, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Οι δύο φίλοι Κωνσταντίνος, 'Αθηνών, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Οι δύο φίλοι Κωνσταντίνος, 'Αθηνών, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Οι δύο φίλοι Κωνσταντίνος, 'Αθηνών, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Οι δύο φίλοι Κωνσταντίνος, 'Αθηνών, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

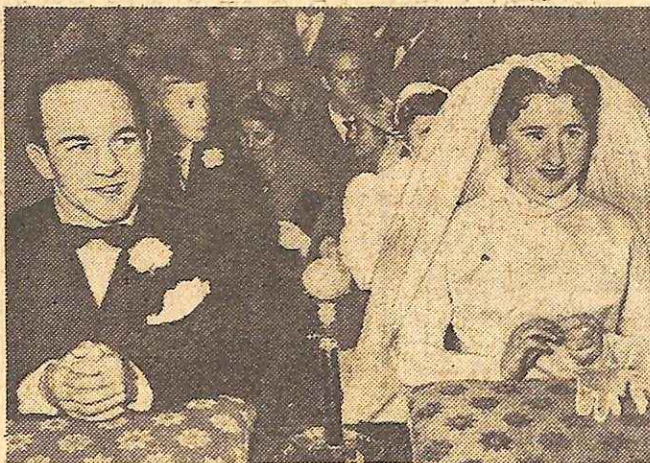
Οι δύο φίλοι Κωνσταντίνος, 'Αθηνών, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΪΟΣ

Τα δύο αυτά νεογέννητα που ήρθαν στον κόσμο την ίδια μέρα και στην ίδια κλινική, είναι θεός και ανήθης. Οι μητέρες τους, που τα κρατούν στην αγκαλιά τους, είναι οι Ιταλίδες Μάργκαρετ Κόδερο (δεξιά), ηλικίας 40 χρόνων και η κόρη της Πατρίστια Μυγκέτο, 20 χρόνων. Μια παράξενη σύμπτωση έκανε την κυρία Κόδερο να γίνει την ίδια μέρα μητέρα και γιαγιά!...

95

Τὸ εἰδύλλιο ἑνὸς κωφάλαλου
ΠΡΩΓΟΠΥΓΜΑΧΟΥ

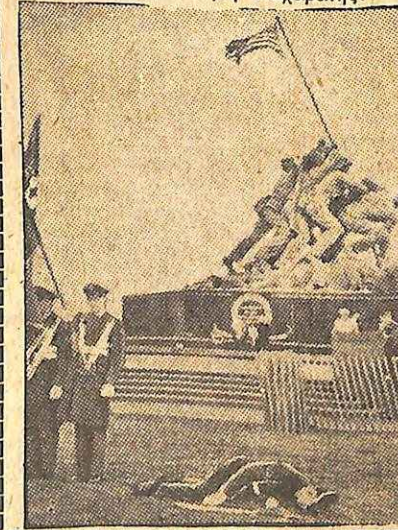
Αὐτές τὶς μέρες, ὁ Πάπας θὰ δεχθῇ σὲ ἀκρόασι ἕνα ζευγάρι νεογμφων, γιὰ τὸ ὁποῖο μιὰ ἀ τῶρα μὲ συγκί- νησι ὅλη ἡ Ἱταλία. Ἡ ἀκρό- ασι αὐτὴ θὰ γίνῃ χωρὶς ὡ γαιμτρός κι' ἡ νύφη ν' ἀκού- σουν ἡ νὰ πουν τίποτα, γιὰ- τί εἶναι κι' οἱ δύο τοὺς κω- φάλαλοι. Ἀπλῶς θὰ γονα- τίσουν μπροστὰ στὸν ἅγιο πατέρα καὶ θὰ δεχτοῦν τὴν εὐλογία του.

νο, κυττώντας τους άλλους. Όταν η δεξίωσι τελειώ-
σε, ο Μάριο συνώδεψε τη
Λουάνα ως την πόρτα του
σπιτιού της. Στη σύντομη
αυτή διαδρομή τους, βρήκαν
την ευκαιρία να εκδηλώσουν
ο ένας στον άλλο τον έρω-
τα, που είχε γεννηθή μέσα
στις καρδιές τους.

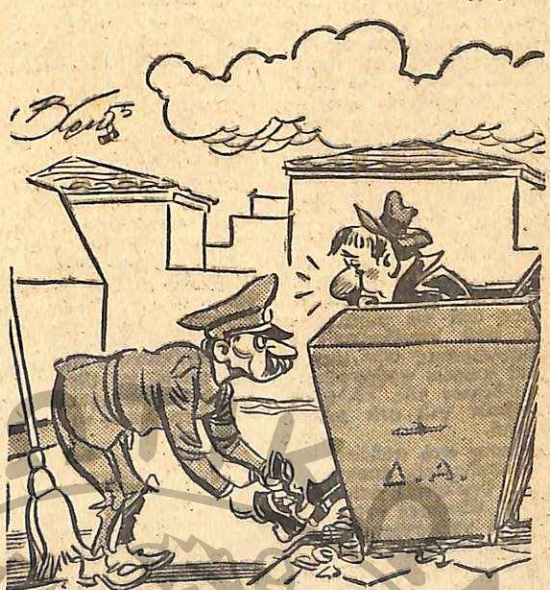
Ἄλλὰ ἡ κατάστασί του ἦταν ἀκόμη τόσο κρίσιμη, ὥστε οἱ γιατροὶ δὲν θέλησαν νὰ τοῦ κάμουν τὸ χατῆρι. Φοβόντουσαν, ὅτι ἡ συγκίνησι θὰ τοῦ προξενούσε ἀπεπαισθητικὸ κακόν.

Το μυστήριο τελέστηκε στην περιφημη παλιά εκκλησία της Σάντα Μαρία Νοβέλλα, όπου η Λουάν συνηθίζει πάντα να προσεύχεται κάθε φορά, που ο αγαπημένος της Μάριο πρόκειται ν' ανεβεί στο ρίγκ.

ἐμπρός στο Ἱερών. Τους
λινγκτον, ἕνας ἀπό τους
μητρικούς φρουρούς τῶν
μαϊών, ἔπεσε λιπόθυμος.
ὡς βλέπετε ὁμως κανένα
ἀπό τους συναδέλφους το
δὲν ἔσπευσε νὰ τὸν βοηθήσ
ὅσο συνεχιζόταν ἡ τελετ

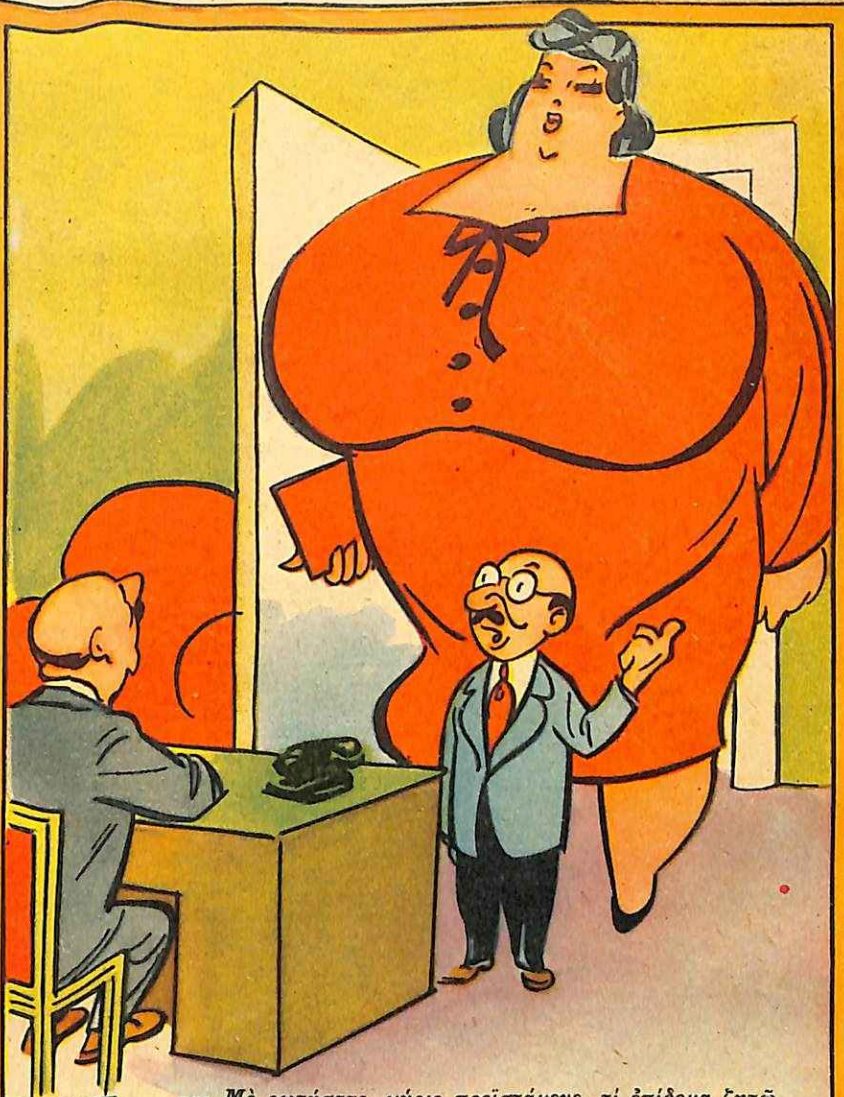
Ἡ τυχερὴ καρφίτσα

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

— Δώσατε στη γυναίκα μου κατά λάθος αυτό το φιλμ, δεσποινίς. Αυτό θα ανήκει άσφαλώς σέ κάποιο φοιτητή!...

— Μὲ ρωτήσατε, κύριε προϊστάμενε, τί ἐπίδομα ζητῶ γιὰ τὰ οἰκονομικά μου βάρη. Κυττάξετε καὶ ἀποφασίσετε!

ΚΟΣΜΑΣ
ΛΑΧΤΑΡΑΣ
ΔΗΜΟΣΙΟΣ
ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

— Κοσμά, τὸ ξέρεις ὅτι ἀδυνατίσες πολλὴ τε-
λευταία;
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— Ντροπή!... (Τοῦ 'Αρχέλαου)